

БЛАГОСЛОВЕННЯ СВЯТИШОГО ОТЦЯ
ПАПИ РИМСЬКОГО ІВАНА ПАВЛА II

SEGRETERIA DI STATO

PRIMA SEZIONE - AFFARI GENERALI

З Ватикану, 28 лютого 2003

Вельмишановний Пане,

нещодавно Ви шанобливо надіслали в дарі Святішому Отцеві окремі публікації Вашого видавництва, супроводжені висловами відданості й єдності з Його вселенським апостольським служінням.

Святіший Отець, оцінивши висловлені Вами пошану і сердечні почуття, щиро дякує Вам і, бажаючи, щоб такі твори, видані з науково-популярною метою, розбуджували щораз глибоше почитання Пречистої Діви Марії та з більшою переконливістю допомагали звіщати Євангеліє, охоче уділяє Вам, Вашим Співробітникам і усім Вашим близьким своє прихильне Апостольське Благословення.

З почуттями особливої пошани щиро Вас вітаю

Mons. Gabriele Caccia

Assessore

Вельмишановному Пану
Роману Брезіцькому
Видавництво "Добра Книжка"
вул. Куліша, 22/3а
79058 м. Львів
Ucraina

Діти НЕПОРОЧНОЇ

1 2003

РЕЛІГІЙНИЙ ЖУРНАЛ ХРИСТИЯНСЬКОЇ РОДИНИ

Заснований у 2000 році

Засновник:

Релігійне видавництво
“Добра книжка”

Періодичність: раз у два місяці

Реєстраційне свідоцтво

КВ № 5359 Індекс: 23979

Головний редактор

Роман БРЕЗІЦЬКИЙ

Редакційна колегія:

Єп. Софрон ДМИТЕРКО, ЧСВВ

Єп. Станіслав ПАДЕВСЬКИЙ

Єп. Маркіян ТРОФИМ'ЯК

Єп. Роман ДАНИЛЯК

Єп. Софрон МУДРИЙ, ЧСВВ

о. Петро ГЕРИЛЮК-

КУПЧИНСЬКИЙ, ГСД

с. Володимира МАКСИМІВ, ЧСВВ

Неоніла СТЕФУРАК

Відповідальний секретар

Йосиф ВОРОБЕЦЬ

Літературне редагування

Оксани ПРИЙМАК

Ольги ЛОЗИ

Художній редактор

Олена ШАХОВСЬКА

Технічний редактор

Андрій ЦИМБАЛ

Комп'ютерна верстка

Оксана ГОРІН

© Релігійне видавництво

“Добра книжка”, 2003

Адреса редакції:

вул. Куліша, 22/3а м. Львів, 79058

тел.: (0322) 72-69-72, 97-89-50 (факс)

e-mail: gbook@mail.lviv.ua

ЗМІСТ

1. Сторінка головного редактора

Олена Озьмінська Подяка за зіллення 3

2. Сорок Севастійських мучеників

Роман Брезіцький Золотий цвіт християнської віри 5

3. Родина і час

о. Петро Герилюк-Купчинський, ГСД Якою має бути християнська родина? 8

4. Віра і люди

Єп. Станіслав Падевський Віруючий, але не практикуючий!? 12

5. Скарби минулого

Йосип Тереля Українська молитва 14

6. Голос Марії

о. Любо Куртовіч “Немов дитя – душа моя у мене” 17

7. Дорогами любові

с. Володимира Максимів, ЧСВВ Захисник жертв голодомору 19

8. Наші інтерв'ю

Йосиф Воробець Шукаю квітку доброти у людях 23

9. Вічність і люди

бр. Теодот, ЧСВВ Думки про життя 29

10. Нам пишуть

Листи читачів 30

11. Історія ікони

Йосип Саяк Володимирівська Мати Божа 32

12. Життя святих

Розповідь про славні діяння бл. Григорія, Єпископа Неокесарійського 34

13. Пісня

Радуйся, Маріє! 42

ПОДЯКА ЗА ЗЦІЛЕННЯ

Щоб підкреслити важливість листа, який надійшов на адресу нашої редакції, я з радістю поступаюся своєю сторінкою...

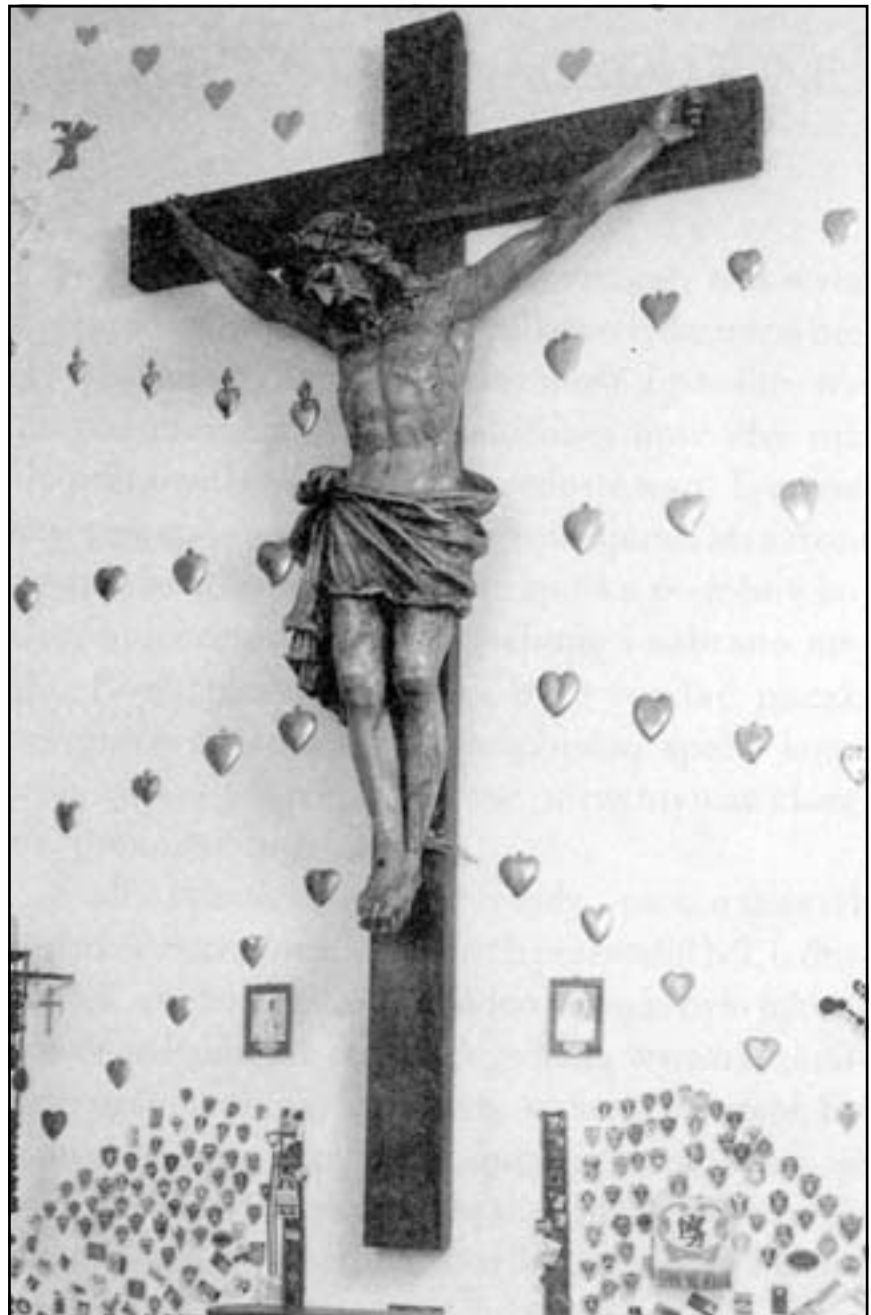
Головний редактор

Найперше подякую Тобі, мій Господи, мій Спасителю, моя прекрасна Любове. Дякую за Твою любов, за Твою доброту, за те, що пам'ятаєш про мене і в хвилини щастя, радості, і в хвилини відчаю, розпуки. Бо немає, Господи, більшої любові як Твоя Любов. Немає на світі більш люблячого Батька як Ти, мій Боже, мій Сотворителю.

Дякую Тобі за дар зцілення. Дякую Тобі, Маріє, Богородице Діво, за Твою Любов, Твою опіку, за те, що не перестаєш чувати наді мною, моя Мамо. Так, Матусю, називаю Тебе Мамою, бо через любих Своїх діточок у Меджугор'ї Ти сказала, що для Тебе наймиліше, найпрекрасніше звертання – Мама.

Я знаю, Матусю, що Ти Своїми проханнями, зверненими до Господа, випросила для мене ласку зцілення.

Дякую і Тобі, мій Ангелику-Хоронителю, що провадиш мене на всіх дорогах мого життя. Дякую за Твою поміч, охорону у важкі хвилини. Не раз, можливо, Ти відходив у сльозах, коли не хотіла чути або через гріх не чула голосу Твого. Хочу витерти сльози Твої, моє Ангелятко, своїми молитвами і добрими ділами, які з Твою допомогою бажаю виконувати. Дякую, що Ти разом з Небесною Ненькою заносив молитви за моє зцілення до Господа.

Дякую вам, святі Архангели – Михаїле, Гавриїле, Рафаїле, – і всім Воїнам Небесним, св. Тадею, св. Анні, св. Антонію, св. Бенедикту, св. Варварі, св. Миколаю Чарнецькому, св. Йосафаті Гордашевській, – усім святим у Небі і душам у Чистилищі,

всім, хто молиться, бо відчуваю велику вашу опіку в житті. Дякую за ті великі ласки, які Господь зсилає мені після ваших молитв.

А також щира подяка й поклін прекрасним людям з добрим серцем: головному редактору видавництва “Добра

Діти Непорочної

книжка” п. Роману Брезіцькому, Владикам та отцям редакційної колегії та всім працівникам видавництва “Добра книжка”.

Через прекрасні видання, журнали, молитовники, які видає “Добра книжка”, відбуваються великі навернення і зцілення.

Дякую п. Стефанії Смолюк за молитовничок “Ісусе, уповаю на Тебе”.

Через молитви із книжечки “Страдч: Хресна проща” і молитви з молитовника “Ісусе, уповаю на Тебе” відбулося моє зцілення.

А тепер хочу описати, як усе було.

Колись у дитинстві я мала жовтуху, після якої боліла печінка, були й інші хвороби, але незначні. І ось приблизно роки два тому відчула болі в грудях, особливо з правої сторони. Пройшла обстеження. З допомогою УЗД лікар виявив пухлину і сказав, що потрібно вирізати, поки невелика. Мене направили в онкодиспансер. Позаяк грошей на лікування не було, а болі ще можна було терпіти, я так і не пішла туди.

Та пройшов час, пухлина досягла розмірів великої сливки і почала боліти. Знову обстежилася з допомогою УЗД. Лікар сказав негайно іти в онкодиспансер. В онкодиспансері в мене виявили вже невелике утворення й зліва. Назначили детальніше обстеження, яке дорого коштувало, а через те, що грошей біля себе я стільки не мала, лікар назначив мені його через тиждень.

Вибору не було, та й жінки в онколікарні радили, якщо будуть казати, що потрібна операція, погоджуватись. В однієї жінки була подібна ситуація. Її ще встигли вчасно прооперувати, а троє її знайомих уже на тому світі.

І ось залишився мені вирішальний тиждень. Та якраз на це і була Божа воля. Важко, звичайно, очікувати, та не покидає Господь тих, хто надіється на Нього. Почала я промовляти дев’ятниці до св. Тадея, св. Бенедикта, св. Антонія, за померлих. І тоді Господь дійсно почав показувати мені Свою волю. Мені залишалось дочитати пару сторінок книжечки “Дозвольте огорнути вас любов’ю”. І ось саме тоді, коли мені було так важко, Господь звернувся до мене з такими словами: “Хочу, щоб ти була здорова і щаслива”. Відчула, що саме мені адресовані ці слова. Та все одно казала: “Боже, нехай буде воля Твоя”, бо не знала, що Господь приготував мені через тиждень. Отож я постійно зверталась до Господа: “Боже, нехай буде воля Твоя і в радості, і в горі, і в щасті, і в недолі”.

Отож була Божа воля на те, що прочитала я в книжечці про екзорцизм “...Але визволи нас від лукавого”, де отець описує, що після молитви екзорцизму і молитви “визволення” у хворих зникали пухлини навіть у передопераційному стані. Також отець наголошує, що можна такий простий екзорцизм, який дозволений Церквою, відмовляти і самому, без екзорциста. Ще я дізналася, що потрібно відмовляти молитву, де ми перепрошуємо Бога за гріхи предків і наші гріхи, і псалми 90 і 50. Ці молитви були надруковані в журналі “Діти Непорочної”. Я довгий час відмовляла і їх. А якою була моя радість, коли я знайшла молитовку “Визволення” і простий екзорцизм, який дозволений Церквою, у книжечці “Страдч”. А в молитовнику “Ісусе, уповаю на Тебе” знайшла ще одну велику молитву на переривання про-

кляття роду. Я посповідалася, вислухала Службу Богу, прийняла св. Причастя і почала відмовляти молитви екзорцизму та інші, що поміщені в книжечці “Страдч”, і потім молитву на переривання прокляття роду. Коли я відмовляла, відчула біль у попереку, а в серці, в душі – сильну любов Богу. Бог дав відчутти, як сильно Він мене любить. Це неможливо передати словами. Я почала сильно плакати, нічого не бачила, нічого не відчувала навколо, лише те, як Бог мене, негідну, сильно любить. Думаю, що в цей момент і сталося зцілення. Важко збагнути, важко уявити, що, один раз відмовивши молитву, я випросила чудо. Підтвердились Господні слова, що Він кілька днів перед тим сказав: “Хочу, щоб ти була здорова”.

Наступного дня пішла на обстеження, і яким великим було моє здивування, коли лікар, оглянувши мене, звірив результати свого обстеження з попередніми результатами УЗД і нічого не виявив. Усе зникло.

І були сльози, сльози радості, не так навіть від того, що зцілилася, як від того, що Бог для мене, грішної, негідної, це вчинив. Про це чудо можу посвідчити на Біблії. А також у мене є результати обстежень до зцілення і після нього.

І накінець, знову хочу звернутися до Господа: через свою любов доню Анну, Господи, Ти просиш нас: “Дозвольте огорнути вас любов’ю”, і я, негідна дитина Твоя, Господи, не тільки дозволяю, а й прошу Тебе: “Огорни мене СВОЄЮ ЛЮБОВ’Ю”.

Олена Озьмінська,
м. Івано-Франківськ,
лютий 2003 р. Б.

ЗОЛОТИЙ ЦВІТ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ВІРИ

Це сталося у березні 312 р. від Різдва Христового. Сорок вояків римської армії, що входили до складу першої військової християнської організації під назвою “Громова легія” і відзначалися особливою мужністю та шляхетністю, загинули на льоду озера біля міста Севастія – як мученики за віру Христову. Події відбувалися у вірменській Каппадокії (нині це територія Туреччини).

Тогочасний римський імператор Ліціній та прокуратор Кападокії Агриколай разом із командантом міста Севестії Лісієм вимагали від 40 вояків-християн, щоб вони зреклися віри в Христа й прийняли вірування в обожествлених римських імператорів. Мужність вояків, що корчилися на льоду, вразила навіть їхнього ката Аглая, – цей чоловік чудом переродився, скинув із себе одяг, вийшов на лід і прийняв люту смерть поруч із своїми колишніми жертвами.

Подаємо уривок з роману Романа Брезіцького “Первоцвіті”, що розкриває панораму подвигу 40 Севастійських мучеників.

В’язні метрів на тридцять відійшли від берега. Ніч була ясною, багатою на зорі та холод. Відблиски кострів відбивалися від льоду, як від дзеркала і, холонучи, пропадали у безодні неба.

Вивіян втратив відчуття болю. Тіло, ніби й не тіло, а важкий металевий обладунок - холодне, скрізь холодне, без стуку серця, без пульсування крові... Зорі стали ближчими, ніж будь-коли. Він вжене молився словами молитви, лише безупину повторяв: “Ісусе, Боже наш... Ісусе, Боже наш...”

Гот Теодул відчував, як холод пронизує йому кістки, мов по трубах,

підіймається ними все вище, штовхаючи поперед себе кусок гострого льоду, котрий на ходу збільшується, розростається, розгрошуючи кістки. Спершу в пальцях, далі в гомілкях, в колінах, в стегнах, в тазу, в хребті...

У Лісімаха замерзання спершу дало про себе знати в тих місцях, де зарубцювалися старі рани. Звідти воно розтікалося по всьому тілі, по

крові, поволі перетворюючи його у льодяну скульптуру...

Вже було далеко за північ. Смерть, що прийшла під виглядом сну, забрала ще чотирьох: Домна, Євноїка, Івана, Екдита.... Кандид молився і плакав. Ті сльози так і залишилися льодинками на щоках, на вусах, на вустах..

– Вивіяне, – Аглай із смолоскипом в руці зупинився перед центуріоном, – прости мені, якщо

Діти Непорочної

можеш, за сестру і за той біль, якого я завдав багатьом із вас...

Обличчя центуріона посиніло, губи тряслися, він ледве промовив:

– Хай Господь простить тобі...

Довкруг Аглая крижаніли тіла. Але жодного прокляття не злетіло із замерзаючих вуст.

– Хлопче! Хлопче! - начальник варти побачив Мелітона. - Я пам'ятаю, як ти волів мене на собі до Севастії, я все пам'ятаю. На ось мого козушка і грійся, - накинув на плечі Мелітона одягу, - на ось, - сів на лід і почав скидати із себе взуття.

Аглай не бачив, як у його сторону командант Лісій показав рукою і наказав:

– Арештувати! Начальник варти збожеволів! Привести його сюди у його одяжі!

Підбігли два триарії, зірвали козушок з Мелітона, вхопили Аглаю під пахви і поволокли до берега. Аглай впирався, просив, наказував відпустити. Аж коло берега триарії дали йому спокій.

– Що з тобою, Аглаю? - спитав Лісій.

– Нічого, я не хочу виходити звідси на берег.

– Ти й справді того...

– Розумієш, я боюся іти на той берег, де ти, усі ці триарії і натовп...

– Ти зраджуєш старих друзів.

– Нікого я не зраджую. Мені тут, коло цих нещасних, краще. Чуєш, команданте, краще! Я навіть щасливий, що зробив крок на цей лід.

– Ти здохнеш, як пес. Тобі християнський Бог ніколи не простить твого катівського ремесла.

– Все одно, я хочу бути тут, з ними. Я не зможу більше воювати проти них! Відпусти мене.

– Аглаю, ти, мабуть, п'яний! Що ти мелеш? А втім, хай буде так. Славні триарії, роздягніть цього дурня і хай постовбичить трохи на льоду - вмить хміль з голови вийде.

Ха-ха-ха... він зараз на колінах проситиме повернути одягу!

– Я сам! - відігнав від себе триаріїв Аглай і роздягнувся. - Я християнин, - закричав, - християнин!

– Тобі не можна пити багато вина, Аглаю, бо наступного разу ти почнеш оголошувати себе імператором Риму, ха-ха-ха...

– Я більше не можу і не хочу бути у твоєму світі, Лісію! Звідси, із цього льоду я раптом побачив усю нашу мерзоту і запустіння. Твій світ живе задля обжирання та розпусти! – Аглай повернувся і пішов до свого нового світу, котрий замерзав і корчився на льоду.

Впав на коліна коло Мелітона і просив:

– Дай мені хоч слово із своєї молитви...

– Повторюй за мною: Отче наш Ти, що єси на небесах, - молитву підхопили ще живі в'язні. - Нехай святиться ім'я Твоє, нехай прийде царство Твоє, нехай буде воля Твоя..."

Молитва повторювалася знову і знову. Вона не втомлювала, а щоразу відкривалася як таємниця і назавше запам'ятовувалася всім, хто чув її.

Нараз небо стало ясным-ясним, ніби хтось зірвав завісу холодної туманної ночі. Попервах багатьом здалося, що ринув сніг. Але ніякий сніг землі не сягнув. А ясність неба різала очі, як сонце. Вражені люди ховали погляди під дашками долонь, схиляли голови долу, немов осоромлені. Лише в'язні на льоду підняли обличчя до неба і простягнули угору напівскрижаніли руки. Бо тільки вони там, у високості, **бачили сорок істот, світлих-пресвітлих, схожих на невимовно гарних жінок, котрі несли у руках сорок блискучих вінців, чи то сорок сяйливих корон, чи то сорок золотих обручок...**

А світло все яснішало, яснішало...

“О боги! Що це? Не дайте поглумитися над вашим старим слу-

гою”, - німо билося благання у думці команданта Лісія, тремтіли руки.

Світло піднялося догори у формі гігантської кулі і щезло. Натомість повилів сніг...

Друга доба почалася з великих людських натовпів, що вкрили береги затоки. Всі, хто бачив світляну кулю, тепер поспішали довідатися, що ж сталося. Серед ночі у домах севастіїців стало видно, як середня...

А на льоду лежало уже двадцять вісім чоловік. Троє із них билося у конвульсіях. Тих дванадцять, що залишилися на своїх ногах, вже навіть не рухалися, лише похитувалися на місці...

Мелітон присідав, бив кулаками собі по пальцях, по ногах...

До обіду задубіло ще семеро. Іраклій, Кирил, Киріон, Леонтій, Микола, Олександр, Вивіян.

Коло Вивіяна Мелітон вклякнув, схилив голову, затулив лице долонями - ніхто не знав, плаче він чи ні...

Коли сонце завмерло в зеніті, на лід вибігла жінка. Двоє триаріїв кинулися за нею. Але зупинилися. Тобула донька самого команданта, Меммія.

– Мелітоне! Мелітоне! – закричала, – Теодуле! – кликала обох.

На другий оклик озирнулися.

– Мелітоне! У тебе син народився! Син!

Мелітон не реагував.

– Лусіне народила тобі сина! – Меммія підбігла зовсім поруч.

– Лусіне... сина? – перепитав і як ожив, – Браття, у мене син! Лусіне народила мені сина! – Мелітон, як божевільний, бігав поміж живими, напівживими і вже мертвими своїми братами. У мене син! Син! Я назву його Вивіяном! Чуєш, Мемміє, він має бути Вивіяном!

А Меммія обіймала, плакала, цілувала Теодула... а з ношами уже бігли за нею раби...

– Коханий мій, забори мене із собою! – плакала дівчина, відпихаючи батькових рабів.

До кінця другої доби на льодяному полі Мелітон залишився сам. Звістка про Лусіне та сина розбудила в ньому нові сили. “Ісусе, для чого Ти повідомив мені про це щастя у мої останні хвилини? Воно не дає мені вмерти. Ти розбудив у моєму серці вогонь, якого не згасить навіть весь цей лід. Ісусе, дай мені випити до дна всю чашу страждання, яку випили мої брати, але поверни до сина та дружини. Тільки Ти можеш

це зробити. Ти казав, що у владі Господа все, що для нього немає нічого неможливого. Дай мені вмерти за Тебе і воскреси!..”

Минала третя доба. Мелітон, мов п'яний, ходив по льоду, інколи падав, але знову підводився. Він старався якомога більше рухатися. “Ісусе, допоможи мені побачити Лусіне та сина...” – безперервно просив.

Наступила четверта доба. Вкотре помінялися чатові. На березі

почали вигукувати, щоб Лісій дарував життя воякові, “котрого береже Бог”.

А Мелітон бачив Лусіне і сина! Яскраво, неймовірно реально – Лусіне стояла поверх ріки Галіс із сином на руках. “Ісусе, – шепотів Мелітон, – ледве преставляючи ноги, – Ти почув мене, Ти повернув мені їх...” “Я вже йду, Лусіне, йду, сину, до вас...” – заточуючись, сунув у бік ревучого Галіса. Далека смерекова крона на протилежному березі ріки була йому за Лусіне... А втім, він краще бачив, ніж будь-хто із зрячих у цю хвилину.

Вже лучники натягнули тятиву луків, вже націлились гострими стрілами, та Агриколай зупинив їх, знаючи про водяний вир на краю затоки. Тут закінчувався лід і починався скажений Галіс. Вода крутилася, мов стадо необ'їжджених диких коней, утворюючи темну западню.

– Хай іде...

Лучники опустили луки “Ісусе, допоможи мені”, – Мелітон, мов сліпець, ступив... і вода закрутила ним, як соломинкою... поглинула.

– Всіх туди ж стягнути гаками! Лід підмести і затрусити свіжим снігом! – наказав командант.

... Мелітон прийшов до тьми від удару об щось тверде. Він лежав на великому камені-порогові посеред летючої рідної ріки! Небо першим вітало його своєю загадковою глибоною і цвіло синьо-синьо.

Мелітон ледве підвів голову – далеко в тумані горбатили могутні спини Таврські гори.

– Лусіне, Ісус почув мене, почув..., – і чи то з тої радості, але Мелітон ясно відчув, як хтось невидимий взяв його бідне серце у свої теплі долоні і грів як змерзле яблуко...

Якою має бути християнська родина?

Часто так буває, що лікарі оперують хворого, і тільки зробивши розріз скальпелем, бачать правдиву причину недомагань: нову, невідому до того часу хворобу. А якщо візьмуться за її лікування – стараються вилікувати, і тоді операція триває довше, ніж вони планували.

Зробив я так само: відкрив глибоку рану сучасного родинного життя.

Уже втретє говорю про цю пекучу проблему і ще говоритиму, бо, скажу правду, що в мені пробуджується якась свята радість, коли чую, скільки спраглих душ, скільки сердець із тугою шукають Бога.

Отож проблема, яку розглядаємо, хвилює ціле людство. Скільки б я не написав на цю тему, вона завжди буде цікавою. Кожний бачить, що – розбите родинне життя найбільша суспільна рана, тому глибоко замислюється над цим і в міру можливостей старається знайти ліки. Навіть у Радянському Союзі був ухвалений так званий податок для неодружених кавалерів, які ухиляються від укладання шлюбу. Всі шукають ліків, всі складають якісь плани.

Дійсно! Криза родинного життя – така пекуча рана, що ми повинні скрізь шукати порятунку. Думаю, що мене ніхто не осудить, що маю якесь упередження, коли доказую, що це проблема моральна, світоглядна, релігійна, і її можна розв'язати через зміцнення релігійності. Три стовпи родинного щастя – *віру, згоду і вірність* – належить оперти тільки на релігійний ґрунт.

Про віру й згоду говорив я в останніх двох розважаннях. Після обговорення віри новоженців у Кані

Галилейській і гармонійного щастя св. Родини в Назареті, нам залишилося поміркувати про вірність Христу Господеві і собі родини у Витанії: Марти, Марії і Лазаря.

I

Недалеко від Єрусалиму, у Витанії, жила щаслива родина, яка складалася з Марти, Марії і Лазаря. Христос Господь особливою лю-

Біля пам'ятника
Матінки Божої у Львові

бов'ю любив їх. Дві сестри одна перед одною старалися зробити Йому щось приємне, коли Він із задоволенням перебував у них після важкої проповідницької праці. Якесь особливе проміння щастя оточувало родину з Витанії.

І сьогодні є щасливі родини, в яких батько, мати і діти щиро прив'язані один до одного й відзначаються особливою релігійністю та вірністю Христу Господеві, незважаючи на те, що їм деколи доводиться терпіти, бо в кожній родині є дні смутку. Але вони все одно щасливі, якщо можуть молитися: "Господи, згадай про нашу прив'язаність до Тебе! Згадай, що

біля престолу Ти обіцяв нам дати силу і ласку для витривалості".

Родину з Витанії так само відчували біда і сумні хвилини. Хто їй тоді допомагав? Тільки Христос, приятель родини! Пригляньмося до родини з Витанії під час випробувань! Христос відійшов за Йордан. Коли Лазар захворів, сестра дбайливо опікувалась братом, стан якого швидко погіршувався... Поспішаючи, посилають до Господа з такими словами: "Господи, той, що любиш Ти його, слабує". А Господь не приходить. Закінчуються останні хвилини життя Лазаря, стривожені сестри виглядають, чи не надходить Христос. Але довкола глухо. Помер Лазар, а Господа далі не видно!

Чи Христос не любив цієї родини? О, дуже любив, однак допустив цей страшний удар для неї! Хіба ви не тішетесь, знаючи, що хоча Христос і не звільняє нас від якихось бід, але знає про них і, маючи щось на меті, допускає наші терпіння. Наскільки менше було б в родині нещастя, а більше радості й терпеливості, якщо б вона у всіх турботах прибігала до Христа, тобто, якщо б була вірна Христові! Вірна, як родина у Витанії.

Далі – про взаємну вірність.

Із зворушенням читаємо в Святому Письмі про сердечну і жертвну любов, про взаємодопомогу, яку проявляли члени родини з Витанії, однак робили один одному й зауваження.

У родині, яка вірна заповідям Господа, також бувають якісь непорозуміння, суперечки, – адже ми люди – але не допускаються помста, сильні конфлікти, розлучення! Чоловік повинен пам'ятати слова, які нагадує св. Павло: "Так і чоловіки повинні любити своїх жінок, як свої тіла" (Еф. 5, 28).

Чуєте, шановні чоловіки: “як власне тіло!” Якщо якась частина нашого тіла хвора, не викидаємо її зразу, неохоче даєм вирвати навіть зіпсований зуб, а спочатку стараємось його полікувати, прооперувати, заплombувати.

В іншому місці св. Павло говорить: “Чоловіки, любіть жінок, і не будьте прикрі супроти них” (Кол. 3, 19). Не отруюйте життя жінки тиранськими наказами! Бог створив жінку не з п’яти чоловіка, але з його ребра, і це означає, що вона не невільниця, але товариш! Тут буде доречним інший вислів св. Павла: “Жінки нехай коряться своїм чоловікам, як Господеві, бо чоловік голова жінки, як і Христос голова Церкви, свого тіла, якого Він Спаситель” (Еф. 5, 22-23).

Св. Августин повчає нас, що Бог створив жінку не з голови чоловіка, отже, вона не повинна наказувати, тобто нехай жінка не тільки говорить “Мій Господи”, але нехай насправді вважає свого чоловіка паном; чоловік нехай вважає її справді “дружиною” і поділяє з нею свої радощі, смуток і всі думки.

Вірність у подружжі! Багато християнських жінок засоромились би, якщо б порівняли себе з поганською Пенелопею. Хто вона? Дружина грецького богатиря Одиссея. Він протягом двадцяти років брав участь у Троянській війні, а тим часом 108 мужчин бажало руки Пенелопи. Накінець, коли вона вже не могла звільнитися від їхніх залицянь, дала їм прекрасну відповідь: “Коли закінчу ткати цю тканину, тоді вийду заміж”. Щодня працювала спокійно в присутності тих, які прагнули її руки, а вночі спорювала все, що зробила вдень... Аж через двадцять років повернувся її чоловік!

Вірність у подружжі! Як читаємо в Старому Завіті, євреї ка-

менували тих, які ламали подружню вірність. Єгиптяни, хоча були поганями, віроломному чоловікові вимірювали 1000 буків, а жінці відтинали носа. Араби віроломних подругів карали відтинанням голови. А спартанці, цей славний народ, як карали перелюбників? Ніяк! Лікурґ згадує кару за різні переступи, але нічого не говорить про невірність. Якийсь чужоземець запитав одного спартанця: “Як карають ваші закони за віроломство подругів?” “Узагалі не карають, бо чогось подібного посеред нас ніколи не було!” Ось це подружня вірність!

II

Якщо гармонійність і вірність у подружньому житті вимагають сильної сили волі, жертвовної посвяти, то юнаків і дівчат потрібно дуже вміло і поступово готувати до цього.

Юнаків і дівчат слід майстерно готувати до подружнього життя!

Не говорю про якісь кардинальні реформи, але хотів би на підставі кількох сумних фактів зробити висновки.

Досвід учить нас, що найчастіше причиною непорозуміннь серед подругів є недостатнє взаєморозуміння і невміння пробачати. З раннього дитинства навчаймо дітей, хлопців і дівчат, зносити вади, слабості й недоліки інших, виховуймо їх, щоб знали, що не потрібно звинувачувати в непорозуміннях один одного: “він почав” і “вона винна”, але вміти признавати свою вину: “у цьому є моя провина”, “я також маю вади!” Виховуймо їх, щоб не були егоїстами і прагнули виправлення не тільки від інших, але й щоб старались удосконалити самих себе! Виховуймо їх, щоб у період ди-

тинства – вік самолюбства – вони не старалися задовольняти свої уподобання, але робили те, що подобається іншим...

Таким чином виховані молоді люди, вступаючи до подружнього стану, будуть жити вірно і в гармонії, бо кожне з них дбатиме не про особисте задоволення, а про щастя кожної людини. Ущасливорюючи іншого, подруг сам знайде сімейне щастя.

При вихованні потрібно враховувати інші аспекти. Причиною суперечок у багатьох родинах є чутлива людська природа, брак панування над собою, вередування і, як це сьогодні делікатно називають, нерви.

Так-так, маємо пошарпані нерви! Шалений темп сьогодишнього життя безконечно їх ослаблює, але, дорогі мої, не можна списувати на нервовість усе, що колись правильно називали наглістю, слабкістю волі, невихованістю. Дійсно, маємо сьогодні слабші нерви, ніж наші предки, отож звідси впливає, що, виховуючи молодь, ми повинні більше зважати на самоопанування і зосередження.

А все це потрібне для досягнення гармонії у подружньому житті, для збереження подружньої вірності аж до смерті.

Двоє дорослих людей, двоє подругів можуть посваритися через недомовлення, дитячі вибрики, наївність, якщо не заставлять свою волю опанувати над собою!

– Дивись, кохана, як прекрасно літають дві ластівки.

– Дві? Я кажу, що три!

– Але ж, моя дорога, дивись, що дві!

– То я вже в цьому домі ніколи не буду мати рації (і вже жінка плаче). Щоб ти знав, що три! Три! Три!...

Малюнок Йосипа Терелі

А який кінець цієї історії?: “Йду додому, до мами!”.

Навчаймося панувати над собою і бути терпеливими!

Не завадило б нам і сьогодні брати приклад із відомого стародавнього філософа Сократа у пануванні над собою. Він мав дуже злу жінку Ксантіпу. Одного разу вже з раннього ранку вона почала лаяти чоловіка..., вигадувати звинувачення і докучати йому, зрештою, Сократові набридло слухати, і він вийшов з дому. Розлючена жінка тоді через вікно вилила на нього відро води. Сократ, облитий водою, зупинився, подивився вгору і спокійно сказав: “Я знав, що після бурі буває дощ...”

Можна наводити ще й інші приклади, бо їх дуже багато!

Якщо вищенаведене було важливим, то ще важливіші поради, які стосуються виховання хлопців.

Основним фундаментом гармонійного і вірного подружжя є чисте юнацьке життя подругів: юнак і дівчина повинні приступати до престолу з сніжно-білою душею. Католицька Церква в цьому питанні є непоступлива. Подружній зв'язок – одна з семи Тайн, і Церква вважає будь-який інший вид статевого життя і позашлюбні стосунки за тяжкий гріх, за бунт проти Бога.

Церква не робить різниці між чоловіком і жінкою, а сучасне суспільство крізь пальці дивиться на такі вчинки юнаків, за які осуджує дівчат. Ні! Ісус Христос не проповідував подвійної моральності: однієї для чоловіків, а

іншої для жінок! І юнаки, і дівчата повинні вести чисте і стримане передподружнє життя! О, наскільки більше було б на світі щасливих подруж, якщо б люди дотримувались вимог Церкви.

Батьки! Дбайте про чистоту і досконалість дошлюбного життя молоді!

Отож я наголосив, у чому ми помиляємось, виховуючи юнаків. А що можна закинути дівчатам?

Досвід навчає, що причиною багатьох непорозумінь, сварок, розлучень є... надто великі вимоги жінок, бажання досягти того, що не можна виконати. Отже, наголошую: виховуймо хлопців у чистоті – і додаю: привчаймо дівчат мати скромні вимоги!

Хтось колись сказав, що сучасні жінки легко витрачають три

Діти Непорочної

тись!..” “О, я прошу тебе, ця моя подруга має новий автомобіль. Як я їй заздрю. Купи мені нову машину! На неї мусять бути гроші!” І так далі!

Сьогоднішні дівчата повинні вчитись скромності, скромності і ще раз скромності!

Знаю, що дівчата будуть оборонятись зі всіх сил, кажучи: “Так, ми були б скромніші, дуже прості, але тоді на нас ніхто не погляне і ми залишимось старими дівами...”

Я б хотів утішити цих дівчат. Дівчата! Ви навіть не знаєте, які юнаки є серед нашої молоді. Їх ще небагато, але я можу заручитися як душпастир хлопців: щодня зростає число юнаків, які, самовдосконалившись, чисті й невинні стають на шлюбний рушник! Їм імпонує не зачіска, легкі звичаї і двозначні розмови, а витончена жіноча душа. Існують юнаки, які не вважають застарілими простоту і природність, а дівчат “відсталими” і “немодними”, якщо вони не знають сучасних диких танців і не відвідують вульгарних вистав. Існують юнаки, яким не подобаються дівчата з цигаркою в устах і яких не цікавить, чи можуть вони їздити мотоциклом. Вони тривалий час шукають скромну дівчину, яка б пізніше не витратила легковажно грошей, не ходила на бали та дискотеки, але була розумною, кохаючою дружиною для втомленого роботою чоловіка, доброю господинею і матір’ю для дітей...

На закінчення скажу: якщо б таких жінок сьогодні було більше, то ми б знайшли вихід з критичної ситуації в сучасному подружньому житті.

о. Петро Герилук-Купчинський, ГСД

речі: час, гроші і здоров’я. Я спочатку вважав це перебільшенням. Але пізніше, читаючи статистику промислової палати Сполучених Штатів, я переконався, що американські жінки витрачають на косметику 30 мільйонів доларів щодня (це втричі більше, ніж на прожиття). Не знаю, що думають американські юнаки: або, що жінки бридкі (бо вживають стільки косметики, щоб прикраситися), або подібно до європейців: “Не

відважусь одружуватись, бо не можу розпочати такої кошовної гри!”

Отже, так думають і наші юнаки! Звідусіль чути скарги, що сьогодні люди неохоче одружуються. Часто відмовляються від подружжя жінки, які мають великі вимоги! “Прошу тебе, дорогий, подумай, що моя подруга має таку прекрасну сукню. Не говори, що не маєш грошей, щоб купити для мене таку саму, вони мусять знай-

Діти Непорочної

ВІРУЮЧИЙ, АЛЕ НЕ ПРАКТИКУЮЧИЙ!?

Тарас Шевченко. У Василівці (1845)

У різних ситуаціях священники часто чують зізнання:

“Я віруючий, але не практикуючий”

Трапляється це:

– під час залагодження формальностей перед шлюбом або хрещенням дитини;

– коли родина домовляється про похорон;

– коли батьки хочуть записати свою дитину на уроки катехизму;

– коли священник відвідує парафіян, особливо в Різдвяний період.

Члени родини кажуть, часом з почуттям гіркоти, що вірять, але не практикують, що їхнє життя – це постійна боротьба з годинником, що вони погано організовують свій час, а буває, що й щиро каються в лінощах чи байдужості.

Багато спокійнісінько висловлюють упевненість, що їм цього досить, аргументуючи свою позицію тим, що є люди,

котрі не знають “Отче наш”, але чинять Його волю в повсякденному житті, а це більш важливіше, ніж бути набожним практиком. Чи жити по-християнськи впродовж тижня не краще, ніж відвідувати в неділю храм або хреститися рано і ввечері? На думку таких людей, не можна зводити релігію тільки до практики.

Як бачимо, у сфері релігійного життя людини можна легко поплутати різні речі. Потрібно ж дивитися на них з чітким розумінням. Релігія без практики – це віра без любові. Виходить, що ти віриш, але не любиш, усвідомлюєш існування Бога, але не маєш Його в серці.

Тим, котрі називають себе віруючими, але не практикуючими, потрібно довести хибність їхніх переконань, те, що вони тільки вдають із себе християн, а насправді ними не є, що вони називають обман правдою.

Щоб внести ясність у словосполучення “віруючий, але не практикуючий”, розгляньмо два ймовірні твердження.

Можливо, ви більш практикуючі, ніж гадаєте, і менш віруючі, ніж стверджуєте.

1. Ви більш практикуючі, ніж гадаєте:

– ви не вчащаєте до храму, а може, і не молитесь, але чините багато добрих справ;

– ви вірні в подружньому житті;

– ви чесні, сумлінні, шляхетні, правдомовні, послідовні;

– ви милосердні до ближніх;

– умієте жити в згоді, розумієте інших людей, толерантні;

– відважно стоїте за справедливістю, ставите інтереси інших понад власні; вдома, в установах, у школі, на вулиці інші люди бачать ваше жертовне життя.

2. Ви менш віруючі, ніж стверджуєте:

– недостатньо вірите, що Ісус – Той, Хто живе й сьогодні, що Він присутній серед нас; ви з Ним не розмовляєте;

– в неділі й свята християни збираються на зустріч з Ісусом – Його і ваші дороги не перетинаються, ви мандруєте в житті в протилежних напрямках;

– ви недостатньо вірите, що Біблія, яку проголошують у церкві, є живим Словом Бога, тому не вслухаєтеся в це Слово;

– якщо ваша віра не поглиблена роздумами про Нього, то як можна залишатися віруючим?

– ви недостатньо вірите, що воскреслий Ісус хоче нам переказати Своє життя, Свого Духа Любові, що Він приходить до нас як Ісус Євхаристійний.

Справжні християни знають, що вони можуть регулярно черпати з джерела сили і любові. Вони вірять, що Ісус живе, що Він любить усіх людей, і що вони повинні прославляти Агнця, Котрий помер за наші гріхи. Під час кожної Євхаристії християни переживають Тайну Христової сили.

Усі католики повинні ходити до храму щонеділі й у свята, хіба що їм не дозволяє хвороба або невідкладна праця чи якась інша дуже важлива причина. Відвідування храму повинно увійти в звичку віруючої людини і бути доказом її поклоніння Богові. Недільні Богослужіння є головною подією в житті громади. Немає нічого важливішого, ніж присутність на Богослужінні, яке прославляє Того, для Кого існує Церква.

Слово “Церква” (лат. ecclesia) означає скликане зібрання. Святковий день для християн – це найважливіший час, а храм – місце, де вони переживають анамнезу (спомин) Господа як справжню зустріч з Христом, присутність таємниці Його життя, смерті та Воскресіння. У 17 розділі Євангелії св. Йоана передано цю головну суть християнства: “Щоб усі були одно, як Ти, Отче, в Мені, а Я в Тобі, і щоб і вони були в Нас об’єднані” (17, 21). Християнин – це той, хто перебуває в Христі. Для того, щоб звершити працю відродження в серцях людей, Христос дає нам змогу з’єднатися з Ним під час урочистого згрома-

Тарас Шевченко. Мотрин монастир (1845)

дження святого Божого люду. Євхаристія – це кульмінація віри; безпосереднім вираженням нашої віри є Літургія. Якщо віра твоя поєднана з егоїстичною самозакоханістю, поверховістю, зарозумілістю, поганими звичками, тоді ця віра, сказати б, безкровна, бо в ній немає любові. Якось журналіст під час інтерв’ю на телебаченні задавав професору історії питання на різні теми. Насамкінець він запитав: “Ви віруючий?” – “Так, я віруючий”, – відповів професор. “Ви християнин?” – вів журналіст далі. – “Намагаюся ним стати.” Це була чудова відповідь, тому що для справжнього християнина немає зупинки на дорозі до Бога.

Ця відповідь звучить як заклик до віруючих-непрактикуючих: намагайтеся бути християнами, здобувати віру, котра діє через любов, а релігійні практики – це не що інше, як діяльна любов. Звершення релігійних практик вимагає зусиль, пожертви, а жертва – це, власне, любов, перетворена в

діло. Ті, хто вважають себе віруючими-практикуючими, також повинні старатися ставати більш досконалішими християнами і не говорити про інших зверхньо. Ми відповідальні не тільки за тих, котрі моляться з нами під час Богослужіння, а й за тих, кого в храмі немає. Окрім Богослужіння, вервиць, дев’ятниць, молитовних груп, набожних практик, існує ціла низка християнських обов’язків: справедливість, милосердя, служіння Христові в ближньому.

Християнин – дуже вимоглива “професія”. Якщо ми заглянемо до словника, то прочитаємо, що слово “професія” означає рід трудової діяльності, що вимагає спеціальних теоретичних знань та практичних навичок і є джерелом існування. Щоб ставати християнином, потрібно йти дорогою Пасхальної таємниці. Пасха – перехід. Усі ми стоїмо перед найважчим переходом – від теорії християнства до практики.

Єпископ Станіслав
ПАДЕВСЬКИЙ

УКРАЇНСЬКА МОЛИТВА

Сила молитви

Найбільш незмінна константа українських древніх молитв – це їх прямий зв'язок з тканиною життя: у них наші предки моляться, основувшись на минулому, сьогоденні і майбутньому, щоб спасіння Боже було дароване моливсьникам і землі.

Кожний віруючий українець повинен знати, що за своїм змістом молитви України нерозривні з її історією. Наша історія несе на собі печать української молитви: молитви посередників (апостолів, пророків, старців) або ж цілого народу супроводжували всі великі історичні події і ґрунтувалися на знанні замислу Господнього, на яке можна опиратися, звертаючись до Нього за допомогою для вирішення найбільших проблем сьогодення.

Україна мала багато щирих моливсьників, які були взірцем заступництва перед Богом для потребуєчих Його.

Бог завжди спасає вірних Йому.

Усі пророки України були мужами молитви і заступниками.

У практиці Української Церкви молитви за себе і за інших традиційні.

Мені потрапили до рук древні молитви нашої боголюбивої і святої Русі, з них особливо чаруючими є молитви до Архангела Уриїла, який Небом настановлений помагати хворим і лікарям.

О, Архангеле Уриїле, молимо до тя, поможи в моїй болесті, в моїй хворобі-недузі, що точить моє тіло.

Посланнику Господній, Уриїле, через Духа Святого, через

свої особливі вповноваження, отримані від самого Христа, дай мені надію і силу позбутися моєї хвороби.

Допоможи, спаси і вбережи. Амінь.

Щирий християнин, молячись, єднається з цілим своїм народом. Адже молитву дав нам

Малюнок Йосипа Терелі

Бог, Він уклав у наші уста ті слова, які Йому хотілося почути, і Він показав нам виміри, в яких повинна вершитися молитва.

Перечитуєчи древні молитви, так і чуєш, як український нарід страждає, радіє і жаліється Господеві: допоки, Господи?

Молячись, дістаємо зв'язок з повеліннями Божими і віримо, що Бог почув нас. Часто молитви набирають особистого характеру, особливо під час переслідувань і хвороб.

Кожною молитвою віруюча людина намагається досягнути істинне благо.

У давнину наші предки молилися від усякої напасті: вроків, збочень; всякі хвороби тіла і душевні болі тамували постами і молитвами. Окрім постів, приписаних Церквою, ми ще повинні дотримуватися постів щотижневих: у середу і п'ятницю.

У середу Юда продав Христа.

У п'ятницю постимо в знак хресних страждань Ісуса.

Під час посту полишаємо всі наші погані звички і пристрасті: ненависть, гнів, ворожнечу, жарту, всякі веселі забави, їмо тільки пісню.

Перед постом потрібно висповідатися і причаститися.

Молитва до Архангела Уриїла на поправу здоров'я:

О, закликаю тебе посланнику Неба, Уриїле, прийди і поклади свої руки на моє грішне тіло, оздорови його і надай йому сили. Архангеле, попроси за ня Господа, попроси за ня Богородицю, нехай твоїми молитвами і проханнями збудеться моє бажання позбутися хвороби. О, Уриїле, простри свою руку святу, відвідай Господнє створіння, що потребує твоєї присутності і пошли мені ангела миру, щоб укріпив мої душу і тіло, яко хранитель, щоб міг він відігнати від мене всякого нечистого демона, яко ти, посланець і захисник всіх, тебе потребуєчих, бо благословенний ти еси повіки. Амінь.

Син Божий, воплотившись, став для християн зосередже-

нням їхніх прохань і молінь, невтомно возносимих до Нього. Наші молитви Ісус наповнює надією і завжди відповідає на них. Ісус поучає нас, як потрібно молитися.

В апостола Луки чуємо слова Господа: “Коли ви молитесь, кажіть: Отче, нехай святиться Твоє ім’я...” (Лк. 11, 2).

Прикликання Бога як Отця лежить в основі устремління молільника, це кликання-прохання є виразом віри і віддавання самого себе вищій любові. Тому Ісус ставить на перше місце турботу про виконання замислу Божого: прославлення Його імені, Його царства, виконання Його волі. Але в молитві Господній “Отче наш” випрошується і хліб, який Ісус приносить у жертву в Євхаристії, потім прощення, примирення з синами одного й того ж Отця, і, накінець, благодать вистояти у випробуваннях грядущого часу.

Отже, молитесь неустанно.

Наша віра – не тільки промовляння молитви, але й плід її: наші бажання водночас і виповнюються, і очищаються.

Абсолютна роль молитви розкривається в її необхідності. Це бачимо на прикладі Ісуса. Він часто молиться сам на горі, скривається навіть тоді, коли всі Його шукають.

Чотири рази Євангелія наголошує на молитві Ісуса:

під час хрещення;
перед вибором Дванадцяти;
під час Преображення;
перед тим, як давав “Отче наш”.

Ісусова молитва – це таємниця, яка пригортає до Нього

Йосип Тереля. Автопортрет

найбільш близьких Йому людей і в яку Він уводить апостолів Своїх. Ісус молиться за віру тих, хто належить Йому.

Як бачимо, молитва – це абсолютний зв’язок із Господом.

Молитва до Богородиці на оздоровлення
(Видубецький монастир, XVI ст.)

О Пресвята Владичице, моя Богородице!

Свяtimi Твоїми і всесильними молитвами віджени від

мене, смиренного і каючогося раба Твого, мою хворобу, мою болість і мій сум, моє нерозуміння і мою слабість, всі мої скверни лукаві від серця мого – тривоги, сумніви. О, всеблагая! Діво Маріє, погаси полум’я моїх забаганок, бо художний я є, полиш мене багатьох моїх лютих споминів і діл і від усіх діянь злих мене звільни. Бо Благословенна єси Ти, Преплагає і Пренепорочная, охорони і спаси. І нехай славиться пречисте Твоє ім’я по вік. Амінь.

Діти Непорочної

Молитва до Богородиці
(Почаївський монастир, XVIII ст.)

Царице моя Преблага, надіє моя Богородице, притулок бідних і поневолених, скорбящих радосте, покривдженних покровительнице.

Зніми з серця мого біду, тугу, сум; зніми мої скорботи; поможи мені немічному, направ мене до добра і любові.

О Пренепорочная, жалі мої зніми, розгріши мої гріхи, як Ти волієш.

Бо не маю ні звідки допомоги, окрім Тебе.

О Богомати, яко збережеш мене і пригорнеш до Себе повік. Амінь.

Ісусова молитва на всі потреби

О Ісусе Христе, Сину Божий, помилуй Мене, грішного. Амінь.

Життя наше повне страждань, які припиняться тільки в Царстві Божому. Головні його витoki: муки тіла і душі через гріхи світу. Можливі тільки дві відповіді на ці страждання: або людина смиренно прийме їх і перетворить у шлях спасіння, або ж сама буде переможена ними. У другому випадку людина не знаходить виходу, “хулить Бога і помирає” як фізично, так і для вічності.

Ми вже знаємо, що “всі, бажаючи жити благочестиво у Христі Ісусі, будуть гонимі”, що християни повинні вважати “великою радістю” ті випадки, коли вони “впадають в різні гоніння”, тому що були “удостоєні понести безчестя за ім’я Христове”.

Знаємо і те, що ті, хто праведно страждають через хвороби, отримують “достатню благодать” від Бога, щоби бути сильними у боротьбі проти своїх тілесних слабостей, і тоді їхні страждання ведуть “не до смерті”, але до слави Божої.

Позаяк Христос постраждав за нас плоттю, то і ми озбро-

Мал. Йосина Терелі

їмось тією ж мислю, тому що страждаючий плоттю перестає грішити, щоб, залишившись у плоті, жити не людськими пристрастями, а волею Божою.

Усе це страждання плоті, але більш важкі для людини страждання душі.

Хвороба і смерть існують у світі як наслідок падіння людини в гріх.

Хвороба – це ланцюги диявола, а Христос прийшов, щоб усунути диявола. В Ісусові як скарбниці скриті невичерпні багатства: прощення гріхів, зцілення тіла, усунення диявола і, нарешті, воскресіння.

Що легше сказати: “прощаються тобі гріхи” чи “встань і

йди”? Так, Син Чоловічий має владу на землі прощати гріхи – тоді говорить розслабленому: встань, візьми постіль свою і йди в дім свій. І він встав, узяв постіль свою і пішов у дім свій.

Сліпі прозрівають, хромі ходять, прокажені очищаються, глухі чують, мертві воскресають, жебраки благоденствують. І блаженним є, хто не спокусився о Мені!

Людина, відкуплена від гріха і зла, позбавлена хвороб і смерті. У Царстві Божому не буде хвороб, печалі, страждань, але життя вічне. Всі святі страждали від всяких тілесних немочів. І всі вони, навіть ті, що зціляли своїми молитвами інших, ніколи не просили зцілення для себе.

І найочевидніший приклад – це приклад Ісуса.

Бог ніде не каже: “Согрішиш – і Я вб’ю тебе”, але Господь попереджає людину, якщо вона согрішить, то зробить крок до духовної смерті.

Очевидно, коли людина грішить, то руйнує себе злом, і тоді вона приносить у світ хвороби і страждання – собі і своїм дітям.

Коли захворіє християнин, він повинен знати, що хвороба викликана гріхом, не лише особистим, але й цілого світу. Він повинен утішитися думкою, що через Божий промисел і через Христа він може бути зцілений від хвороби, щоб ще послужити на Землі Богові і людям, щоб виконати волю Божу і своє життя побудувати за задумом Господнім.

Йосип Тереля

Діти Непорочної

“НЕМОВ ДИТЯ – ДУША МОЯ У МЕНЕ”

“Любі діти! Це час великих ласк, але також і час великих випробувань для всіх тих, які бажають йти шляхом миру. Тому, Мої любі діти, Я заново прошу вас: моліться, моліться, моліться; не тільки словами, але й серцем. Живіть Моїми посланнями та наверніться. Будьте свідомі цього дару, що Бог дозволив Мені бути з вами, особливо сьогодні, бо Я тримаю у Своїх руках маленького Ісуса – Царя Миру. Я б хотіла дати вам мир, а ви несіть його у ваших серцях та даруйте його іншим, доки мир Божий почне панувати у світі. Дякую, що від-

повіли на Мій заклик!” (25 грудня 2002 р.)

Любі діти! Цим посланням Я заново закликаю вас молитися за мир. Особливо зараз, коли світ у кризовому становищі: будьте тими, які моляться та просять мир. Мої любі діти, будьте миром у цьому неспокійному світі. Дякую, що відповіли на Мій заклик!” (26 січня 2003 р.)

Пречиста Діва Марія знову закликає Своїх дітей, які слухають материнський голос, голос миру, і мали б на нього відповісти. Цей заклик, поданий

з любові, і ми вільні приймати чи не приймати його. У материнському голосі Марії немає жодної тривоги, погрози, песимізму, немає ні страху, ні паніки. Її слова йдуть від Серця, яке відпочиває у Господі. Вона добре бачить стан світу, але Вона через це не розчаровується. Пречиста також добре бачить хрести світу, людей, родин, молоді та старших, але й одночасно їхні можливості в досягненні миру, який Вона нам дарує і за який Вона закликає нас просити. Матір Марія хотіла б привести нас до досвіду відпочиваючого серця, до якого ми

приходимо через відданість Богові, без зусиль та без напруження. Про це пише нам співець псалмів: “Серце моє, о Господи, не горде, та й очі мої не несуться вгору. Я не женусь також за тим, що велике й дивне для мене. Я втихомирив і заспокоїв мою душу, немов дитятко на руках у матері своєї, немов дитя – душа моя у мене. На-

Меджугор'є. Скульптура
Двох Найсвятіших Сердець

дійсь, Ізраїлю, на Господа віднині і повіки!” (Пс. 131).

Нам потрібно увірувати у Всевишнього, який хотів би подарувати нам цей досвід. Такий досвід довіри та спокою – скарб, з якого живуть і який, зрештою, дарують іншим. Я думаю, що всі ми мали досвід зустрічей із агресивною, але також і зі спокійною особою. Ми втікаємо від агресивних людей, ховаємося від них, тому що вони загрожують нашій свободі і виводять нас із себе. Однак зустріч із спокійною людиною, із особою, яка не ранить, не обмовляє, не нападає чи не ненавидить, облагороджує нас самих. Ми відчу-

ваємо, що заспокоюємося, зустрівшись із такою особою. Найчастіше причиною розбрату та напруження є недостатня довіра, що викликає почуття загрози. Як казав Ладислав Борос: “Правдиве християнство знало силу смирення, святого характеру та силу самопожертви. Там, де мученики тремтять від болю і все одно витримують, не опираючись комусь і не руйнуючи своїх страждань ненавистю, бажанням помсти чи марнославством (нікчемністю), тоді у світі постає нова сила. Це велике щастя зустріти воістину смиренну особу. Вона може змінити ціле наше життя”.

Це плоди віри, довіри (уповання) та Божого Духа, які Він для нас викликає. Віра дає нашому життю відпочинок (заспокоєння) та мир. Вірити комусь – означає мати можливість познайомитися із цією особою. Якщо я комусь не вірю, то не можу з ним познайомитися, бо закритий перед ним. Так само і в стосунках з Богом. Якщо я не вірю Ісусові, тому, що Він каже мені у Євангелії, то ніколи не зможу довідатися, що Він мені обіцяє.

Слова Марії, а також і Євангеліє, можуть видаватися нам далекими, ідеальними, такими, які неможливо втілити у життя. Це послання Матері Божої нагадує мені слова Ісуса: “Будьте досконалі, як досконалий ваш Отець у Небі”. На перший погляд, здійснити цю вимогу цілком неможливо. Якщо зважати тільки на людські сили, то Євангелія просить дійсно неможливого. Ця нездійсненість Євангелії призводить нас до опирання не на самих себе, а на Бога. І тільки тоді ми матимемо мир.

Якщо ми спробуємо здійснити ці вимоги нашими силами, будемо переможені та розчаровані. В Африці за традицією жінки носять вантаж на голові і, якщо вони правильно тримають рівновагу, то можуть іти так багато кілометрів. Якщо вони не дотримуватимуться цього, то просунуться вперед лише на декілька ме-

трів, пошкодивши собі спину. Необхідно правильно розуміти Євангеліє, яке не терпить жодного тягару. Св. Йоан каже: “Це бо любов до Бога: берегти Його заповіді. А заповіді Його не важкі” (1 Ів. 5, 3). Опираймося на Бога. Нехай Він стане важливішим нам, ніж ми самі собі. Дозвольмо Йому, щоб Він узяв ініціативу у нашому житті, тобто більше значення має те, що Він робить у нас, ніж те, що робимо ми. Дозвольмо Йому, щоб Його любов торкалася нас, щоб Він наповнив миром наше життя, слова, зустрічі та діла.

о. Любо Куртовіч,
Меджугор'є, 26.01.2003

Діти Непорочної

ЗАХИСНИК ЖЕРТВ ГОЛОДОМОРУ

Жертвам голодомору присвячується

У ХХ ст. в Українській Греко-Католицькій Церкві дозрів церковний діяч такого рівня, що став захисником, оборонцем жертв голодомору 32-33 рр. в Україні. Мова йде про Андрея Шептицького, Галицького Митрополита. Він, хоч охопив своєю невтомною душпастирською діяльністю Західну Україну, знайшов у бездонному батьківському серці місце і для голодуючих на Сході та Півдні України, бо любив їх усією своєю душею. Митрополит відомий своєю харитативною діяльністю для всіх верств українського населення, в тому числі селян.

Голодомору 32-33 рр. в Україні передувала так звана “колективізація”, розпочата в попередньому десятиріччі вождем соціалізму – Леніном. Ця трагедія в історії України привела до більших жертв, ніж перша світова війна.

Хоч у лютому 1922 року майже вся Україна була паралізована голодом, Ленін ще посилав до Харкова Наркомпрода РСФСР Мойсея Фрумкіна із завданням вивести з України решту хліба. На засіданні Політбюро ЦК КПБ(У) в лютому 1922 р. ухвалюється рішення про вилучення на Україні 8 мільйонів пудів хліба. Україна, обезкровлена такими жорстокими і нелюдськими діями “вождя народів” і його прибічників, ледь існуючи на безкраїх обезхліблених просторах, відпроводжала у вічність своїх синів і дочок. Та це була лише перша половина сценарію геноциду, скерованого проти українського народу. 1932 р. після приїзду на Україну Молотова, з неї вимітають усе, що залишилось за межою бідності. Найжахливіше наступає згодом. Вождь комунізму, Сталін, присилає на Україну свого прибічника Лазара Мойсейовича Кагановича, за

участю котрого 29 лютого 1932 р. відбувається засідання Політбюро ЦК КПБ(У). На ньому ухвалюється рішення про те, щоби забрати з України все, у тому числі й насіння з колгоспів. Таким чином, другою частиною сценарію геноциду, спровокованого Сталіном, українське селянство засуджується на голодну смерть. Навіть земля-годувальниця

Малюнок Йосипа Терелі

немає що прийняти в своє лоно, щоби потім видати плід і прогодувати людей! Деякі селяни подаються в інші області, щоби випросити обмаль борошна чи кусень хліба і врятувати сім'ю від голодної смерті. Але незначній кількості селян вдалося доїхати до іншої області, адже на залізничних станціях їх зупиняли міліціонери, не допускали до поїзда. Сталінські посіпаки, котрі постійно нищили села і відбирали від людей рештки захованого зерна, ліквідували і худобу – власність селян у селах і хуторах Східної та Південної України. Навесні люди поїдали пагіні, які сходили, траву, листочки дерев, корінці, варили навіть шкіру з чобіт.

Та надійшов такий момент, коли і цього не стало. Вони пухли з голоду і вимирали цілими селами. І це тоді, коли неподалік від них хліби гнілися від зерна, яке потім гнило! Ці стайні берегли озброєні опричники комуністичного режиму, і кожна спроба відчайдушних селян захопити склади з зерном завершувалася для них розстрілом. Найбільше постраждали від Голодомору Полтавська і Чернігівська області, а в загальному, згідно з дослідженнями фахівців, від штучного Голодомору 32-33 рр. в Україні загинуло від 7 до 11 млн. осіб – одна п'ята сільського населення України. Українська земля зазнала непоправної втрати. Першими в постраждалих сім'ях вимирали діти, згодом чоловіки, останніми жінки. В опустілих селах навіть не було кому їх поховати. Їхні кістки були розкидані скрізь: і в бур'янах, і на дорогах, і в полі.

А крім цього, ніхто не мав права промовити хоча б слово про Голодомор у пресі чи деінде, причому велетенська фальсифікація охопила не тільки тодішню “імперію зла”, а й країни так званої “західної демократії”. Здавалося, що правда про геноцид, здійснений сталінською системою, навіки похована під важкими замками радянського безправ'я і жодне серце впливової людини світу не відгукнеться на передсмертний біль умираючих з голоду селян. Але світ не без добрих людей. Поки він існує, завжди знайдуться істинні послідовники вчення і життя Господа Ісуса Христа, котрі до останнього подиху втілюватимуть у життя діло милосердя: голодного нагодувати, спраглого напоїти.

Митрополит Андрей Шептицький ще 1931 р. у своєму пастирсь-

Митрополит Андрей Шептицький. Коломия, 1912 р.

кому посланні “На поміч безробітним і вбогим” виступає із закликом: “Наближається страшна доля бідних людей – зима. Соткам тисяч нещасних, потребуючих помочі, грозить просто смерть від голоду і холоду. Церква, духовенство і вірні мусять в ім’я любові Христа дати їм поміч. Матеріальну, моральну і релігійну поміч. Ніхто не сміє сказати, що з огляду на господарську кризу є це неможливо. Найкращі пам’ятки і діла милосердя зацвітали в часах загального зубожіння і руїни. Поділитися з убогим останнім куском хліба та злишньою одежею,

дати нещасним душевну і релігійну потіху, розрадити в горю, потішити в нещастю, це правдива християнська любов. Вона прожене з сердець нещасних огірчення та зневіру, ненависть і розпуку й приверне їм віру в Бога і людей”.

14 грудня 1932 року він отримує із Праги звернення закордонного бюро Української Радикально-Демократичної партії на чолі з її главою Костем Мацієвичем про надання допомоги жертвам Голодомору, і просить представити йому фотографії та інші матеріали, котрі послужили б доказом геноциду. Андрей Шептицький –

унікальний Єпископ УГКЦ – єдиний серед усіх представників християнських конфесій України на знак своєї любові звертається до жертв Голодомору із закликом, який став історичним: “Україна в передсмертних судорогах. До всіх людей доброї волі!” (24. 07. 1933 р.) У ньому він рішуче осуджує злочин безбожницької системи більшовизму: “Україна в передсмертних судорогах. Населення вмирає голодовою смертю... Вороги Бога і людства відкинули релігію – основу суспільного ладу, відібрали свободу – найбільше добро людини, зі свободних горожан-селян – зробили невільників, і не мають досить розуму, щоби їх кормити за тяжку невільницьку працю в поті чола.

На вид таких злочинів німіє людська природа, кров стигне в жилах.

Безсилні принести яку-небудь матеріальну поміч конаючим братам, взиваємо наших вірних, щоби молитвами, постами, всенародною жалобою, жертвами і всіма можливими добрими ділами християнського життя, випрошували з Неба помочі, коли на землі нема ніякої надії на людську поміч.

А перед цілим світом знову протестуємо проти переслідування малих, убогих, слабих і невинних, та гонителів оскаржуємо Судом Всевишнього.

Кров робітників, що в голоді орали чорнозем України, кличе о пімсту до Неба, а голос голодних жінок дійшов до ушей Господа.

Усіх християн цілого світу, усіх віруючих в Бога, а особливо всіх робітників і селян, передовсім всіх наших земляків просимо прилучитися до цього голосу протесту та болно і розповсюдити його у якнайдалішій країні світа”.

сестра Чину
Св. Василя Великого
Володимира Максимів

Далі буде

ШУКАЮ КВІТКУ ДОБРОТИ У ЛЮДЯХ

Габорець Ірина Петрівна, проста жінка з Іршави (Закарпаття), яка майже нікому ще невідома, особливо зацікавила нас після з'яв Матінки Божої в урочищі "під Джубликом". Нам дуже хотілося її побачити і поговорити з нею. Нарешті така нагода випала, і ми – група прочан зі Львова – приїхали до неї в Іршаву 16 лютого 2003 року. Вона прийняла нас люб'язно і гостинно. Ми не сподівалися, що зустрінемося з людиною, яка живе глибоким духовним життям і отримує послання з Неба під час екстаз. Найчастіше це відбувається о третій або четвертій годині ранку або під час молитви на вервиці.

Усі ці події почалися 2000 року, коли п. Ірина, будучи важкохворою, отримала оздоровлення від чудотворної ікони Матінки Божої і піднялася з ліжка. Тексти послань п. Ірина почала записувати 2001 року, спочатку у прозовій формі, а згодом у віршованій.

Дорогий читачу, коли ти читатимеш ці послання, то не шукай в них високої поетичної форми, бо найголовніше в них – не форма, а духовна суть. Очевидно, таке незвичне містичне життя простої жінки з Іршави може викликати багато запитань, непорозумінь, критики зі сторони різних людей, які дбають, перш за все, про свій добробут, земні цінності, а Бог у їхньому житті займає другорядне місце. Отож потрібно зрозуміти, що перед нами ще одна містична душа з Божого саду України, яка мовч-

ки, в терпіннях за свій рід, несе з любов'ю свій земний хрест і вимолює ласки у Бога для цілого народу.

Якось Ісус Христос зупинив римського центуріона в гніві (за візією Алана Еймса) і побачив у ньому багатьох, кого в дитинстві ображали, били, а

також і те, як він (центуріон), подорослішавши, ображатиме інших.

Замість того, щоб відвернутися від зла, яке приносило їм шкоду, і прийняти любов Бога, котра допомагатиме їм переборювати страждання зсередини, багато буде, на жаль, завдавати іншим такого ж болю, страждання, через які вони самі пройшли. Гріх і зло переходять із покоління в покоління. Це і є родове зло, від якого фатально страждають нащадки. Гріх і зло, які зрослися, збільшилися, розповсюдилися

через тих, які страждали, а тепер наповнені гнівом і ненавистю. Коли б лише вони поривалися до любові, зло на своїх шляхах було б зупинено, а страждання перетворилося б на радість любові. Проте сліпота серця породжує в людях, створених для любові, сліпоту до добра, до любові, до Бога.

Тож нехай ця перша публікація про п. Ірину Габорець допоможе кожній людині подивитися на такі явища очима Бога, глибоко усвідомлюючи різницю між земним і небесним, минулим і вічним, злом і любов'ю...

– П. Ірино, як усе почалося?

– Усе почалося з третього на четверте грудня 2000 року. Мені приснився сон, що я зранку, вставши з ліжка, взяла відро і пішла по воду. Несподівано біля колодязя побачила жінку в сірому, немовби монахиню, з синім збанком у руках. Я їй поклонилася і сказала: "Слава Ісусу Христу!", а вона мені відповіла не "Слава навіки Богу!", а "Слава навіки Сину!" Мені здалося в цей момент, що хтось постукав у ворота. Я повернулася назад, оглянула все подвір'я, але там нікого не було. Я знову вернулася до жінки біля колодязя. Вона запитує мене: "Ти Мене не впізнаєш?" Тоді відро випало мені з рук, я ціла заціпеніла, нічого промовити не змогла. Бачу, що це місце осяяне неповторним саявом. Переді мною стояла, вся у білому, голова покрита синьою наміткою. Плаття уквітчане зорями. Усе це переливалося у саяві. На голові у Марії була ко-

рона з діамантами. У Її обличчя неможливо було глянути від сліпучого сьйва. Навколо Неї стояла веселка, яка переливалася різнобарвними кольорами.

– Не бійся, дитя Моє! Ти кликала – і Я прийшла. Краще слухай слова Мої.

Тоді я, нарешті, прийшла до себе. Марія запитала мене: “Чи ти знаєш, що то є католицька віра?” Я відповідаю: “Знаю. Це апостольська віра”.

– А чому ти не пояснюєш іншим людям, щоб і вони знали? Твоїм завданням буде: розповідати людям про католицьку віру і просити їх, щоб вони каялися в гріхах.

– Мамко Божа, за що Ти мені таку велику ласку даєш? Я не зможу це виконати.

– Не зможеш? Не зможеш? – з болем і смутком запитала Марія. – А хіба ти забула, що Мені обіцяла, коли відбулася аварія в Чорнобилі, коли розв'язалася війна в Югославії, коли до Землі наближалася комета Галей, коли відбувався парад планет?

Правда, Матінка Божа це якось по-іншому назвала. Тієї ж миті я відчула, як мене цілу огортає сором. Я готова була крізь землю провалитися. Тоді Матінка Божа сказала: “Не переживай, тобі допомагатимуть ще дві жінки: сусідка Маруся і та, що прийде до тебе з Імстичева і принесе тобі щось шити”.

Я була дуже здивована, бо важко хворіла і зовсім не мала сил до шиття. Однак запитала у Марії: “За що я так страждаю і хворію?”

– У тебе нема важких гріхів супроти Бога, але терпиш за гріхи своїх рідних, близьких і далеких.

– Чому стільки вір на світі, Матінко Божа? – спитала я.

– Вину за розбрат між Церквами несуть духовні наставники ще з сивої давнини. Добре, що ви будете храми, але грішите, коли вони стоять порожні, як в Імстичеві.

Матінка Божа попросила, щоб ми перенесли церкву з підвального приміщення, а там розмістили церковний музей і духовну школу, а в Імстичеві в монастирі – Божу школу.

– Чи можна звертатися до лікарів за допомогою у хворобах?

Марія, подивившись на Небо, відповіла: “Так, Я забарила-ся... Так, вони (лікарі) – помічники Божі. Їм треба допомагати і молитися за них”.

Я прагнула ще щось запитати в Матінки Божої, але Вона вже нічого не відповіла. Тоді я відчула якийсь легенький вітерець, сьйво закрутилося над яблункою і відлетіло. Я захотіла піти до сусідки, але почула скрип дверей. На тому пробудилася: голова тріскала від болю, усе тіло було спітніле, вимучене.

Почала думати про цей сон, думки, сповнені страхом, полізли в мою душу... Але, коли через два тижні до мене прийшла жінка з Імстичева, я зрозуміла, що це були не галюцинації.

– Як вам появляються тексти?

– Я відключаюся від світу і попадаю в “прожекторну світлову яму”, яка йде догори, в небеса. Скрізь суцільна темнота. Тоді появляються кружки світла посеред зір, вони наближаються до мене, і я бачу тексти, які йдуть світлим шрифтом. У мене дуже добра зорова пам'ять, бо тексти йдуть упереміш, хаотично. Після цього я прокидаюся і мушу швидко записувати ці віршовані тексти, тому у мене під подушкою завжди лежить наготові ручка і зошит.

– Яке майбутнє світу? Чи були у Вас послання про це?

– Так, були.

– Коли Ви найчастіше впадаєте в екстаз?

– Найчастіше вранці, від третьої до п'ятої години, або під час молитви на вервиці. Правда, коли молюся на вервиці, то “прожекторної світлової ями” не бачу. Молитва на вервиці мені дуже допомагає, особливо вервичка до Ран Христових. Дуже мене зворушують рани отця Пію.

– Як ми, католики, повинні ставитися до православних? Що говорить Вам про це Матінка Божа?

– Усі ми – Її діти, без огляду на конфесію, расу, національність, колір шкіри.

– Яке послання Ви отримали про долю світу?

– Послання “Якщо нестерпне життя”:

Якщо у відчаї ти,
житті нестерпному йти,
туга серце сушить,
за горло вже душить.
Ти не здавайся, запам'ятай:
Бога завжди призывай.
Всі свої сили збери –
наступні слова говори:
“Втікайте, думки погані,
відганяю вас зарані!
Більш ніколи не вертайтесь,
На мене не сподівайтесь.
А тебе, лукавий, лицарю підкупний,
Зухвалий,
Геть Хрестом відганяю,
Три рази повторю:
“Мене більш не переслідуй,
в пекло своє слідуй,
бо зразу молюся Богу,
Кличу про допомогу:
“Да воскреснет Бог”.
Молися сам або удвох –
І побачиш, як зразу
Полегшає тобі відразу,
щоб надалі лукавого сила
всяку нечесть не сміла
в голову лізти і прийти.
Молися різні молитви,
наберися мужності і знайди час,
вибери молитву наповсякчас,
приймай її духом і слухом:
вона укріплює Святим Духом.
Обов'язково не забувай:
Матінку Божу згадай.
Вона біля тебе поруч
і покаже любов поміч.
(17 жовтня 2001 року)

Окрім послання “Якщо нестерпне життя”, я отримала “Радуваним, спокійним і розчарованим”:

Змирися сам із собою,
Постійно іди до бою,
Молися, щоб не ридати.
Таку пораду можу дати:
Уважніше прислухайся до серця,
Бо в нього замкнені дверці.
Знайди ключик і квітку любові,
Поки живе, випусти на волю,
Якщо сам не зможеш,
Покладися на ім'я Боже.
(11 січня 2002 року)

Я дуже хотіла знехтувати текстами і не писати їх взагалі, але в ніч з третього на четверте січня 2002 року отримала попередження про невиконання наказу Божої Матері. В ніч з четвертого на п'яте січня отримала наступне послання:

Чудотворна ікона Матері Божої
Цієї пори зимної негожої
Вже хоче до каплички, обителі своєї
Для неї затишної, рідної, святої.

Я ніяк не могла зрозуміти цього послання, тому з п'ятого на шосте січня отримала наступне:

Отцеві Петрові у великій любові
Допомагатиму йому на горі
В капличці, їхній обителі
Одна – Божа, Небесна
Цариця Святая, Чудесна.
Друга – земна, тілесна,
Рідна матінка і чесна.
Він з молодого дубочка,
Ніжного і зеленого листочка
Міцним красенем-дубом виросте
З розлогим гіллям-листям.

– Чому чудотворна ікона приведе його до каплички? – не один

раз задавала я собі це запитання і відповісти на нього ніяк не могла. Це було на початку 2002 року, а 27 серпня цього року “під Джубликом” з'явилася Матінка Божа Мар'яні Кобаль та Олені Куруц. Лише тоді я зрозуміла це послання, в якому наперед Матінка Божа говорила про Своє об'явлення.

– П. Ірино, Ви отримувате послання на різноманітну тематику?

– Так, я деякі з них вам зачитаю. Можливо, вони будуть комусь не до вподоби, але Матінка Божа мене попередила, щоб я не боялася говорити правду людям в очі.

“Покаяння в ділах” (послання друге):

Куди ми йдемо
І куди народ ведемо?
Задумайтеся, вищі керівники,
Теперішні мандрівники.
Бачиш, Мамко Божа,
Наша Владичице і Госпожа,
На Вкраїні працювати не вміємо –
Тим Тебе ще більше гнівимо.
Які ми патріоти землі цієї?
Не треба нам матері своєї.
На чужині ми можемо
І вулиці підмітати,
Щоб на кусок хліба заробляти.
І це з вищою освітою
Та й з іншою просвітою
Готові землею повзати,
Аби заморським панам догоджати.
Я скільки повторюю,
Що нікого не критикую,
Бо ж усі ми сестри та браття.
Він чекає від нас каяття.
Прошу вас, керівники обласні й сільські,

Наставники районні й міські,
В теперішніх ділах покайтесь
В майбутніх до Матері Божої
звертайтеся.

І ще прислухайтеся до слів
моїх,
Жительки простої,
Бог вам усе пробачить
І сторицею віддячить,
Якщо зробите порядок
Поміж своїх грядок,
Щоб не йшли люди на чужу
ниву
Заробляти на проживу.
(вересень 2001 року)

А зараз я зачитаю вам гасло
Матінки Божої, яке звучить так:
З надією усе живіть,
Віру нею плекайте,
Доброту в собі шукайте,
Знайдене щастя не залишайте,
Подаровану любов обері-
гайте!

21 вересня 2001 року я отримала послання про знання:
Знання – це великий Божий дар,
І кожен його господар
Повинен ним дорожити
І нашого Отця благодарити.
За знання ніколи не зазна-
вся,

У вчиненому гріхові призна-
йся:
До Бога голову піднеси,
Пробачення в Нього попроси,
Не зазнавайся іншим підкажи,
Проповіді розкажи.
В молитві за них згадай,
Покаятися призывай.
Роби це не про людське око,
Або прямо і жорстоко.
Осторожно підхід знайди,
Приклад з Біблії наведи.
За знання гріха гордості по-
чаток
Не дай поставити їй печаток
На свою душу й серце:
Хай світить на них сонце.

– Чи Ви отримували попе-
редження, яке стосується
майбутніх подій в Іраку?

– Так, я отримувала. Взагалі,
призедент США Джордж Буш
отримав уже три попередження,
коли чуть не вдавився кісткою,
коли організували теракт у Нью-
Йорку і коли загинув космічний
корабель з астронавтами.

Маючи третє попередження,
Джордж Буш не припиняє своїх
злих намірів: засліплений зем-
ними багатствами, не хоче по-
бачити, що за них страждають
невинні люди.

Над сльозами невинності
зглянься,
Насильством з ними не грай-
ся.

Тоді доброту надолужиш
І честь собі заслужиш.
(4 година ранку, вівторок, 4 лю-
того 2003 року)

– Чи Ви отримували по-
слання про долю світу?

– Так, 13 грудня 2002 року я
отримала послання, в якому йде
мова про долю світу:

“Діти Мої земні, на яке місце
ви хочете поставити нашого
Творця? Всі ви є раби Господні,
не створюйте те, що Ним уже
давно створено, так само й лю-
дину. Прошу вас, президенти усіх
країн, учені, зберіться на світову
раду і знайдіть спільну думку,
щоби знищення через уже при-
готовану вами смерть для всього
людства не відбулося, кайтеся у
своїх ділах, навертайтеся до
всесвітньої Католицької Церкви,
яку заповів Сам Ісус Христос.
Якщо цього не станеться, то муд-
рістю лукавого ви спустошите
цілу планету Земля” (3 год. 13
грудня, п'ятниця, 2002 року).

– Які ви отримали послан-
ня про роль Церкви?

– “Не чиніть розбрату між
Церквами, а посприяйте їх
об'єднанню навколо Єдиної
Вселенської Соборної Апо-
стольської Церкви” (8 год. ве-
чора, 14 грудня 2002 року).

Про “Могутність Матері Божої”:
О Пресвята Діво Маріє!
До самої землі припадаю:
Віддаю поклін Твоїй могут-
ності.

Вчини Твої сльози по усій
землі,
Які Ти пролила за нас,
Неслухняних Своїх дітей.
Дякую Тобі за доброту і
ласку,
Матінко наша наймиліша,
Заступнице наша наймудріша,
Терновим вінцем увінчана.
Квітами всіх святих завіт-
чана,

Найпалкішою любов'ю Свого
Сина зігрита,
Вічною славою нагороджена,
Мати Божою і нашою Ма-
тір'ю народжена,
Безмірною ласкою наділена
Виконавицею Божої волі
І всіх Його завдань довірена,
Найбільшою духовною силою
окрилена,

Царицею всіх світів опре-
ділена,

Владичицею Неба і землі
послана,

Порадницею всього живого і
неживого назначена

Казковою красою наро-
джена,

В Божім законі всезнаюча,
Честю нагороджена.

Найчеснішою чистотою світла,
Королевою краси у всіх сві-
тах вибрана,

Лікаркою для всіх хворих
навчена,

Діти Непорочної

Мар'янка Кобаль і Оленка Куруц. Нижнє Болотнє

Володаркою всіх багатств
допущена,
Безкорисливою опікункою
Видимого і невидимого стала,
Простою трудівницею,
Живучи з Сином на землі, ви-
пробувана

Гріхами нашими, непокрою
засмучена,

Ти є Матір'ю Самого Бога
живого,

Покровительською нашою до-
бровільною стала.

Прийми, Матінко, подяку
За все, що зробила для мене.
Прости мені за всі гріхи,
Які я допустила і чим Тебе
засмутила...

Якби я любила,
Щоб побачила Тебе веселою,
Бо я є вся безсильною.

Підкажи, будь ласка, як це
зробити.

Тепер, моя Найдобріша, хоч
попросити

Твоєї ласки на благословення
цього зошита.

– Чи можете Ви сказати, в
чому полягає Ваша місія на
землі?

– Моє завдання полягає в
тому, щоб шукати у людях квітку
доброти.

– П. Ірино, як Ви сприй-
маєте Службу Божу?

– Під час Служби Божої,
особливо під час освячення
Дарів я бачу Рани Ісуса Христа

і відчуваю дуже сильний біль у
серці. Коли священник підносить
Агнця у чаші, я відчуваю просто
нестерпний біль.

– Як ми повинні сприймати
молитву “Вірую”?

– Молитву “Вірую” необхідно
відмовляти всім єством, цілим
серцем. Я 31 грудня 2002 року
отримала послання під назвою
“Духовний Хрест нашої віри”:

О, яке це блаженне почуття,
коли ти відчуєш справжню віру.
Різновидностей віри багато. Я
зупинюся на одній: вірі в Бога
та Його Матінку. По цій вірі
нас, земних грішників, можна
поділити на чотири групи. Запи-
таєте, чому на чотири? Тому,

що Хрест має чотири краї. У кожної людини свій земний хресний шлях, і всі ми повинні проходити його з вірою. Задля людських очей тут, на землі, ми почали себе дуже величати, тому що не бажаємо вірити. Але Бог говорить: “По вірі вам буде дано”. Через те, що Хрест має чотири краї, то й за вірою ми самі себе покласифікували. Ми не запитуємо у своєї свідомості, з якого краю ми стоїмо, а виглядає це так:

Перша віра. У верхньому краї Хреста стоять люди, які мають віру з великої букви. Сюди відносяться люди, повністю віддані служінню Богу, вони Ним живуть, Його Головою думають, Його очима дивляться, Його устами говорять, переживають Його Рани, відчувають Його глибокий біль, – все не перерахувати. Прикладом може бути о. Піо і с. Фаустина Ковальська, які за життя були повністю віддані Ісусу, переживали Його Рани фізично і душевно. Таких людей у теперішньому світі не дуже багато, їх на пальцях можна перерахувати.

Друга віра. Це віра з великої букви, але з відлунням, вона знаходиться по правиці Хреста. Ця віра кличе нас так дзвінко, що відлунням відгукується на цілий світ, але ми не бажаємо цей голос слухати або дуже неохоче прислухаємося. Не спішимо, щоб хоч трохи наблизитись до Бога прямою дорогою, не звертаючи на стежки, які ведуть у нікуди. На правицю приходять люди, які в стражданнях, скромності, хворобі та інших муках цю віру

сприймають, до неї прямують з допомогою Матінки Божої, не нарікаючи на свою долю, і щиросердечно каються в гріхах.

Третя віра. По лівиці Хреста живе віра з однієї великої букви. Тут ми всі і проживаємо, майже всі. Маю на увазі віруючих християн. Але яка у нас віра, самі не відаємо. У всьому сумніваємося, кудись оглядаємося, осуджуємо, дозволяємо собі вести нездоровий спосіб життя. Десять раз каємось, потім знову робимо все спочатку. І так без кінця. Не звертаємо уваги, що нас Матінка Божа кличе нести хрест на правий край. З Нею наша ноша буде зовсім легкою. Скажу більше: павутинням огортають нас сумніви про можливість Її з'явлення на страждальну матінку-землю. Так, так, саме так, бо три в нас матері, яким ми зобов'язані всім і в усьому: Небесній, що виховує; рідній, що нас народила; матінці-землі, що нас годує і одягає.. Прошу вас, хто перейшов на правицю, не повертайтеся на протилежний край або, що ще страшніше, на нижній.

Четверта віра. Це віра з малої букви, або в лапках, м'яко кажучи, а якщо відверто сказати – це віра лукавого. Її місце біля нижнього краю Хреста. Бог цих людей не відкидає, а все чекає на їхнє прозріння, навернення. Прихильники цієї віри твердять, що несуть хрест і вважаються вірниками, але чийми? Вірниками лукавого, бо свято виконують його заповіт. Чому ця віра знаходиться біля нижнього краю Хреста? Тому, що цей край заковується в землю, і наші горе-

вірники стоять над ямою, над пекельною прірвою. Сюди належать люди, для яких нема міри ні в чому, для яких не існує межі. Вседозволеність у них на першому місці, для них не існує Бог, вони хочуть поставити Його на друге місце. Молимося за них, щоб підняли голови, щоб усвідомили, що звідси треба втікати під Покров Божої Матері. Вона простягає їм обидві руки, щоб відтягти їх від пекельної прірви. Адже всі ми – Її діти.

Зауваження: Прошу, не переплутайте і вірно зрозумійте. Це по вірі ми так розділились, щоб не подумали, що на землі, біля Хреста, це так виглядає. Ми всі живемо на землі, стоїмо, молячись до Нього. Дорогі мої брати і сестри, визначіться, з якого краю ви хочете нести свій життєвий хрест. Не перебігайте з одного краю на інший, візьміть хрест на плечі і покірно несіть. Хай допоможе вам Бог і Божа Мати! Віру вірою здобудеш, з вірою Бога полюбиш. Надію й доброту покличеш, любов навіки позичеш!

– *П. Ірино, дозвольте мені від імені всіх читачів нашого часопису подякувати Вам за ту місію, яку Ви виконуєте для свого народу і побажати Вам, насамперед, розуміння зі сторони рідних, близьких Вам людей та особливо духовних осіб, а також щастя і здоров'я у житті.*

– Дякую вам за те, що приїхали і вислухали мене. Нехай усіх вас оберігає Матінка Божа!

*Бесіду провів
Йосиф Воробець*

Діти Непорочної

ДУМКИ ПРО ЖИТТЯ

Найбільша перешкода – страх.
Найкращий день – сьогодні.
Найлегша річ, яку можна зробити, – знайти ваду.
Найбільша помилка – здатись.
Найбільший камінь спотикання – зарозумілість.
Найбільша потіха – добре виконана праця.
Найбільш незгідлива особа – нарікайло.
Найбільше банкрутство – втрата ентузіазму.
Найбільша потреба – здоровий глузд.
Найбільш безглузде почуття – заздрість.
Найкращий дар – прощення.
Найбільш важлива хвилина – смерть.
Найбільше знання – Бог.
Найбільше почуття у світі – любов.

Думки, котрі ніколи не потрібно забувати

1. Якщо почуваєшся далеко від Бога, вгадай, хто віддалився?
2. Страх стукає – віра відповідає: нікого нема.
3. Той, хто ти є, Божий дар для тебе. Той, ким станеш – твій дар для Бога.
4. Я – Божа мелодія життя, і Він співає Свою пісню через мене.
5. Ми дійсно не можемо йти туди, де нема Бога; а де Він є, все добре.
6. Немає значення, що стається у твоєму житті, знай, що Бог чекає на тебе з відкритими обіймами.
7. Бог обіцяє безпечну пристань, а не тиху переправу.
8. Роби все якнайкраще і спи спокійно. Бог чуває (не спить).
9. Бог має пропозицію і план для мене, котрого ніхто інший не може виконати.
10. Божа воля ніколи не візьме тебе туди, де Божа ласка не захистить тебе.
11. Ми відповідальні за зусилля, а не за результати.
12. Ми розкриваємо вітрило – Бог посилає вітер.
13. Починай прясти – і Бог дасть тобі нитки.
14. Інколи, коли Бог каже “ні”, це тому, що має щось краще заховане для тебе.
15. Завдання, що стоїть перед нами, ніколи не перевищує сили, що за нами.
16. Молитва: не давай Богу вказівок, тільки згадай про обов’язок.
17. Моя справа – робити Божу справу, а Його справа – турбуватись про мою справу.
18. Безтурботність – не свобода від шторму, а спокій під час шторму.
19. Як сталося, що ти завжди бігаєш навкруги, шукаючи Бога? Він не загубився.
20. Бог подарував мені життя, щоб я виконав велику кількість справ; зараз я настільки відстаю, що буду жити вічно.

Молитва св. Терези з Ліз’є

Господи, подай мені ласку бути завжди під Твоїм проводом, завжди йти за Твоїми планами і досконало сповняти Твою святу волю.

Подай, щоби у всьому, великому і малому, сьогодні і до кінця мого життя, могла чинити те, що від мене вимагається. Допоможи мені відповідати на найменше спонукання Твоїї ласки, щоби могла бути Твоїм гідним довіри інструментом. Нехай буде Твоя свята воля зараз і у вічності зі мною, у мені і через мене. Амінь.

Переклав з англійської бр. Теодот, ЧСВВ

ЛИСТИ ЧИТАЧІВ

Христос Рождається!

Цими рядками я звертаюсь до тих людей, в серцях котрих залишилась хоча б найменша доля сумніву у величі Митрополита Андрея Шептицького. Відженіть від себе всі сумніви й вагання і просто прийдіть до усипальниці Владики, схиліться над нею і щиро моліться без різних побічних думок від щирого серця і з глибини душі. Тоді ви відчуєте, як на вас сходить благодать Божа. Такі надзвичайні відчуття, які неможливо передати, я зазнав тільки в цій крипті, коли молився на могилі Андрея Шептицького. Це відчуття трішки відлякує, тому що наближує до чогось приємного, чарівного і надприродного. Тих відчуттів я не розумів, мабуть, незрозумію і ніколи не зможу пояснити, що це було, тому що людською мовою пояснити це неможливо. Кожного разу, коли я буваю в Україні, я завжди їду у Львів, щоб помолитись біля усипальниці Владики, і постійно із зростаючою ясністю відчуваю велич Божої людини. Тому, мій любий християнине, я закликаю тебе, прийди до усипальниці Андрея Шептицького і вклонись, щиро помолись і відчуй ту благодать, яку відчув я і багато інших християн. Отож визнай і ти всю велич і святість Митрополита Андрея Шептицького й одержиш на Небесах ще одного покровителя і заступника. Що стосується мене, то після всього того, що я пережив біля усипальниці Владики, в його святості і величі я вже давно не сумніваюсь, чого і тобі бажаю.

*Шабан Андрій, 19 років,
м. Новий Уренгой,
Ямало-Ненецький
автономний округ; Росія.*

***

О, свята Земле! Я цілую Тебе, зрошую Тебе своїми сльозами і приношу доземний уклін Матінці Божій. У мене щаслива доля, адже я мала і маю можливість сама побувати тут, на цій святій Землі. О, свята Земле, дякую Тобі, що можу доторкнутись і йти своїми стопами до тих святих місць, де і зараз з'являється Пресвята Матінка Божа.

Саме тут, в Іршавському районі, на Закарпатті, в урочищі Джублик, розташованому між Вільхівкою і Нижнім Болотним, біля джерела з'явилася двом юним дівчаткам, Мар'яні Кобаль та Оленці Куруц, Пречиста Мати. Дівчата кажуть, що бачать Марію щодня і спілкуються з Нею. Одні люди вірять, другі сумніваються, треті заперечують, а четверті виступають категорично проти цих подій. Ну, що поробиш? Люди є люди...

У кожної людини є своя думка з цього приводу. Особисто я вірю

в це чудо. Я вірю, що двом дівчаткам з'явилась Пречиста Діва. Я дякую Господу Богу, що змогла теж побувати на цьому святому місці. Це – місце української надії.

Коли я вперше сюди ступила, мені перехопило дух. Звичайна місцевість, але облюбована Пречистою. Здається, що люди, які проживають тут, мало розуміють значення слів "зрада", "злоба", "ненависть", "гордість", "зло"... Вони щедри, добрі, милі, чесні, привітні. Єдине багатство, яке у них є, – це Милосердя Пресвятої Диви Марії, бо почула Вона їхні молитви і благання, уділила їм ласку від Бога.

Ми втратили правдиву віру не остаточно, але нам її не вистачає. І тому ми повинні ходити до церкви, сповідатися, молитися і приймати св. Причастя, відмовляти вервичку. І тоді наша віра відновиться, ми одержимо ласки від Бога, Диви Марії, Спасителя нашого, Ісуса Христа. Ми отримаємо духовне зміцнення, оздоровимося. Марія каже, що втрата віри є великим відступництвом. Також Діва Марія говорить: "Чудо Сонця, яке відбувалося у Фатімі під час останнього Мого об'явлення показує, що ви увійшли в теперішні часи, в котрих відбудуться події, які приготують вас до повернення Ісуса у хвалі".

Після першого тижня появ на Закарпатті о 3-ій годині ранку люди побачили вперше чудо сонця. На ньому з'являлися різноманітні знаки: одні бачили Хрест, інші – свічку. Багато людей спостерігали, як із сонця випливали серця, розлітались навколо і падали на землю. Дехто бачив Матінку Божу на сонці.

Діти Непорочної

Я приїхала сюди, попробувала водичку з джерела і відчула якесь невимовне полегшення на душі. Навіть те, що я не бачила, на превеликий жаль, Пречисту, як ті двоє дівчаток, не була свідком чуда сонця, я вірю, що чудо завжди поруч. Я вірю і хочу, щоб світ з допомогою молитви, Віри, Надії, Любові та св. Тайнств (Сповіді, св. Причастя, Миропомазання) змінився на краще. Слава Ісусу Христу, Спасителю нашому!

*Ілона Дяченко,
Учениця 8-Е класу
Тисменицької ЗОШ 1-3 ст.
Журналіст Дитячої Студії
"Дитяча телевізійна
Служба новин "Сузір'я"*

* * *

Слава Ісусу Христу!

Мене звати Мар'яна. Я пишу до Вас, щоб засвідчити, що з'явилася Пречистої Діви Марії та всієї Святої Родини, які відбуваються на Закарпатті в Іршавському районі, дійсно правда. І те місце надзвичайно святе.

Я їздила туди разом з друзями і своєю вчителькою з християнської етики ще 27 жовтня 2002 року.

Коли ми їхали туди з мого рідного міста Золочева, то в автобусі молилися на вервиці і старалися думати про Бога і про все хороше, але я навіть не підозрювала, що чекає мене попереду.

Приїхавши у Вільхівку, ми пішли набрати святої води і зразу звернули увагу на сонце. Воно було світло-синього кольору і визирало з-за дерев. Я побачила, як на сонці утворилося сердечко з короною зверху. Воно віддалялося все даліше від самого сонця, а потім ніби впало на землю. Потім появилось ще багато сердечок, які виходили з

сонця і падали вниз. Я вважаю, що це – любов Бога до нас. Через деякий час сонце стало рожевого кольору, почало ділитися, і ще багато маленьких сердечок знову почало падати на землю.

А згодом з сонця постала постать Матері Божої Марії, рожевого кольору, в саяві. Спочатку Вона була сама, а потім з маленьким Ісусиком. І багато людей це бачило.

Сонце зовсім не разило очі. Пізніше воно стало оранжеве і знову ділилося, крім цього, появилися жовті корони на небі після того, як ми спостерігали за сонцем. А як швидко на тому місці йде час!

Я покалася у своїх гріхах у душі, бо не встигла висповідатись, запричащалась і отримала благословення від о. Атанасія. Я навіть боялася потім в автобусі з кимось говорити, щоб не втратити цієї чистоти.

Дійсно справджуються слова Непорочної Матері, що, хто приїде туди на прощу, щиро покається у своїх гріхах, висповідатиметься і запричащатиметься, той отримає повний відпуст.

Дійсно святе місце, обране Марією, щоб об'явитися людям, туди треба линути всією душею. Ті люди, які не вірять у це, просто не знають, що наш Бог бачить усе.

Нехай буде з вами Божа Матінка!

Мені 16 років, я навчаюсь у Золочівському ліцеї, хочу стати лікарем, щоб допомагати людям, але нехай буде воля Божа.

Підписуюсь, що все, що сказала – правда.

*Троцька Мар'яна.
11. 01. 2003 р.*

Чинадіївська Греко-Католицька церква

Шановний пане редакторе!

Громада Чинадіївської Греко-Католицької церкви хоче повідомити вам про знайдення Господнього Хреста в дереві, яке було спилане лісорубами неподалік села Чинадієво, Мукачівського району, Закарпатської області.

Тепер цей Диво-Хрест знаходиться у нашій церкві. Ми вважаємо, що ця знахідка є надприродним явищем. Всередині бука чітко проглядається темний Хрест досконалої форми, краї якого до того ж слезоточать. Зараз чимало людей, як місцевих жителів, так і паломників із сусідніх областей, туристів з турбаз і санаторіїв, приходять подивитись на нього. І всі запитують, дивуються, як всередині дерева товщиною приблизно 110 см міг виникнути Хрест висотою до 40 см з правильними пропорціями? Про Диво-Хрест написали газети "Старий замок", "Комсомольська правда", телеканал 1+1 зняв відеосюжет, своє слово скажуть учені Ужгородського Національного Університету, які приїжджали до нас 27 листопада 2002 р. Про це унікальне явище знає майже вся Україна.

Шановний п. Брезіцький!

Про цю Чудо-Знахідку ми повідомили всім архієреям Української Греко-Католицької Церкви і Вас запрошуємо приїхати, подивитись і, якщо будете мати бажання, надрукувати про нього у вашому журналі.

*З повагою до Вас,
парох смт. Чинадієво
о. В. Бабинець.
Голова церковної громади
Чинадіївської ГКЦ
В. Софілканич.*

ВОЛОДИМИРІВСЬКА МАТИ БОЖА

Наші пращури русичі почали почитати Матір Божу ще до охрещення Київської Русі за Володимира Великого 988 р., а з XIII ст. Її вшановують й українці. Для поширення християнської віри тоді окремі місіонарі продиралися через непроходимі гори і праліси з півдня на північ Карпат. На південному схилі Карпатських гір була вже християнська віра, і тут існувала могутня держава, що називалася Велика Моравія. Ще значно раніше, через Чорне море з півдня на північ пролягали морські шляхи на півострів Крим, де проживали грецькі колоністи та різні торговці і ремісники. Спускаючись по Дністру і по Дніпру та по інших багаточисельних великих і малих безіменних річках наші пращури шукали кращої долі не тільки від злиднів, але від холоду і голоду в льодовиковий період, тікаючи з півночі на південь Європи. Здовго ще до народження Ісуса Христа наша країна називалася Скитія. Саме на її території, особливо у південній частині, жили племена уличів та тиверців, які стали основою української нації.

У переказах збереглися відомості про апостола Андрія, який проповідував у цих краях християнську віру. Грецькі письменники Доротей Ківерський та Євсеній Кесарійський згадували про перебування апостола Андрія в тодішній Скитії. Тут він любувався майбутніми Київськими горами, які дуже йому сподобалися своєю величчю і красою, і сказав пророчі слова про майбутнє місто Київ і його величні храми, що стало історичною правдою майже за тисячу років – з хрещенням Київської Русі.

Наші споконвічні етнічні терени були місцем масових вигнань за

християнську віру в Римській імперії. Святий Климентій (90-100 рр.), четвертий Єпископ Риму (пізніше названий Папою Римським) висланий імператором Трояном (98-117 рр.), відбував тут у каменоломнях кару за Христову віру.

Єпископ Климентій загинув мученицькою смертю біля Херсонесу, а після смерті його тіло втопили в морі. Св. Кирило знайшов його мощі

і переніс їх до Риму майже через п'ятсот років, а саме 671 р. Пізніше св. Володимир, Київський князь, дістав частину мощей св. Климента як спадщину і велику святість. Вони зараз зберігаються в Києві в Печерській лаврі і мають церковно-політичне значення.

Ось ще деякі факти поширення християнства в IX ст., ще до офіційного хрещення Київської Русі. У хроніках під роком 860 згадується про перший похід Русі на Царгород. Цій події присвячені дві промови Царгородського патріарха Фотія та його послання 866 р.

На початку історичних часів згадується, що повстав Руський

каганат, а згодом Тьмутороканське князівство, яке було розташоване майже на берегах Азовського і Чорного морів. Постать Бравлина як князя Тьмутороканської Русі не повністю ще історично підтверджена.

Перше письмове історичне свідчення в Києві – це договір князя Ігоря-поганина з Візантією 944 р. Тут згадується, що в Києві були християни, які мають свою церкву св. Іллі. Княгиня Ольга прийняла хрещення правдоподібно 955 р., а справжньою діяльною християнкою стала 957 р. За князя Ярополка 977 р. прийшли вперше папські послани з Ватикану, але вони не отримали жодної відповіді. Сам князь Володимир прийняв хрещення 987 р., а офіційна, урочиста дата хрещення Київської Русі – 988 р. Тоді вже існувала границя Київської Русі як незалежної християнської держави. Правдоподібно, тоді було архієпископство в Тьмуторокані та єпископство в Перемишлі для всіх етнічних земель, які належали до східного візантійського обряду.

Володимирівська Мати Божа отримала свою назву від князя Володимира, того, хто охрестив Київську Русь у візантійському обряді.

Тогочасні християни, котрі вірували в Бога, прийнявши вчення Ісуса Христа, навчилися почитати Божу Матір. Сам Ісус Христос назвав Її Покровителькою, Заступницею перед Богом, коли вмирав на Хресті в присутності апостола Івана Богослова і Марії Магдалини.

Перші християни прагнули слухати Божу Матір, приймати відповідні настанови. Віруючі в Христа також хотіли Її конче мати в серці, бачити Її обличчя і образ. З великою

скорботою від усього серця вони висловлювали жаль за Христову жертву – розп'яття на Хресті заради спасіння людей цілого світу. Лик Божої Матері пізніше називали іконою. Ікона – це грецьке слово, що означає подоба, образ, портрет святого, написаний кольоровими фарбами спочатку на дерев'яній (кипарисовій) дошці, а потім на полотні чи папері, залежно від ступеня розвитку технічного прогресу.

Від багатьох християн вислухав благочестиві побажання апостол Лука. Він – умілий тоді лікар, талановитий митець, євангелист і вчений-науковець з Антіохії. Апостол Лука намалював образ Матері Божої вже після розп'яття Ісуса на Хресті. Легенда говорить, що Мати Божа була дуже розчулена, побачивши цю ікону, і сказала: “Віднині будуть ублажати Мене і всю Мою родину” – і додала: “Хай буде в віках благодать від Мене і від народженого Сина”.

Були в історії Церкви дві визначні події ще задовго до хрещення Київської Руси, які завершилися соборами і синодами, присвяченими почитанню Діви Марії. Розповімо про перший з них – про Єфеський собор. Антіохська школа займалася буквально перекладом Св. Письма з історичними поясненнями. Вона переслідувала видатного грецького філософа Арістотеля лише за те, що він твердив, “що єдиним джерелом пізнання є людський розум”. Таке твердження не відповідає істині, під ним немає ніяких підстав, тобто є помилковим. Богословський напрям цієї школи тоді захищав єпископ Несторій, вірний засадам Антіохійської школи, і його учні проголошували, що в Христі є дві природи: Божа і людська, поєднані між собою тільки духовно, а не фізично. Далі вони вчили, що не можна приписувати

Матері Божій людські діяння. Христос помер на Хресті як чоловік і Його не можна винити, що Він як Син Божий постраждав за нас. Учні єпископа були проти назви “Пречиста Діва Марія” і присвоїли їй титул “Мати Христа” (Христотокос). Пречиста Діва Марія має називатися тільки “Христородиця”, а не “Богородиця”. Духовенство і народ повстали проти цієї помилкової науки. Папа Римський скликав Єфеський синод і засудив це рішення та закликав його відмінити. На честь цієї події в римській базиліці стоїть пам'ятний знак, що Матір Божа називається Богородицею, а не “Христотокосом” (за Папи Сикста III).

Понад 300 років тому відбувся інший Римський собор, який визнав хибними положення вже нових єретиків, які проводили запеклу боротьбу проти рішення за почитання Богородиці як Матері Сина Божого. Настали важкі часи (що тривали понад сто років), коли знищували всі святі ікони. Мати Божа вдруге перемогла в цій несправедливій боротьбі з єретиками.

Імператор Лев III Ісавр добирався, щоб світська та церковна влада над підлеглими народами в тодішній Візантійській монархії належали тільки йому. Він скористався нагодою, коли напівграмотні священнослужителі та єпископи з Малої Азії боролися проти почитання св. ікон, особливо Матері Божої як Матері Сина Божого. Імператор видав наказ про заборону іконопочитання. Напевно, візантійський монарх Лев III хотів захопити не тільки світську, але і церковну владу, щоб назначати угодних йому патріархів. Імператор Лев III і священнослужителі, а тим більше простий народ нічого не знали про рішення Єфеського собору 431 р.

про почитання Матері Божої та її Сина Ісуса Христа.

Патріарх Герман і тодішній Папа Римський Григорій II категорично відмовились підписати цей указ про заборону іконопочитання, маючи на увазі, що імператору Льву III не можна втручатися в суто релігійні справи. Тоді імператор усунув патріарха Германа від церковної влади, а на його місце призначив нового іконоборця Анастасія (730-735рр.). Після цього указу скрізь почалося масове знищення ікон. Найперший святотатський акт – знищення чудотворного образу Спасителя, що над входом в імператорський двір. Народ дуже хвилювався через ці події і вбив імператорського гінця, що привіз наказ розбити ікону. Жорстока боротьба та катування, навіть карання смертю, тривали понад сто років. Тільки при імператриці Ірині припинилася боротьба з іконоборством. Тоді відбувся VII Вселенський Собор, який відмінив іконоборство. Вже новий Папа Римський Григорій III (сирійський грек) скликав собор у Римі 831 р., який постановив “відмовляти у св. Причасті тим, хто не вірує в святі ікони та відлучати їх від церковного спілкування за осквернення ікон”.

Така була гірка доля Володимирівської Матері Божої, яку написав євангелист Лука ще за життя Богоматері в Єфесі, що в далекій Палестині. Потім її привезли в Константинополь, коли прийняв Христову віру імператор Констянтин Великий (325 р.).

Орієнтовно через 660 років по Чорному морю на північ проліг шлях Матері Божої з Дитятком Ісусом до Київської Руси, бо Володимир Великий прийняв Христову віру візантійського обряду.

Йосип Салаяк

РОЗПОВІДЬ ПРО СЛАВНІ ДІЯННЯ БЛАЖЕННОГО ГРИГОРІЯ, ЄПИСКОПА НЕОКЕСАРІЙСЬКОГО

Сирійська біографія VI ст. в рукописі.

**Св. Григорій Чудотворець
(біля 213 – між 270-275 рр.)**

Народився приблизно 213 р. Б. у Неокесарії в Понті в дуже визначній поганській родині і до хрещення називався Теодор. Разом зі своїм молодшим братом Атенодором одержав дуже хорошу освіту. Після смерті батька обидва брати поїхали на правничі студії до Бериту у Фінікії. Однак під час цієї подорожі попали в школу Орігена в Кесарії Палестинській і так захопилися ним, що відреклися свого попереднього плану і протягом п'яти років (233-238 рр.) під його проводом віддавалися філософським і богословським студіям.

Після повернення на батьківщину Григорій у дуже молодому віці був висвячений на Єпископа у своєму рідному місті. Він працював там з такою апостольською ревністю, що, як сказали про нього пізніше, коли він почав виконувати свої обов'язки, то у місті було всього 17 християн, а перед його смертю там залишилось 17 поган. Зрештою, найкращим свідченням його ревної діяльності і великої святості є те, що вже найближче покоління приписувало йому надзвичайні чуда та вшановувало його як великого святого.

Під час Декієвих переслідувань св. Григорій урятувався втечею в Горпа між 270-275 рр. Б. і за цесаря Авреміяна помер.

1. Різновиди духовного життя

Брати мої, прославляймо Бога, Який турбується про життя всіх людей, хоче, щоб вони сягнули пізнання Істини і своїми вчинками духовно піднеслися до величної небесної висоти, і щоб в той час, коли плоть їхня перебуватиме на землі, духом перебували перед величчю Божою, як ангели. Не лише в горах, печерах, ущелинах і прірвах земних дехто очікував спасіння Боже, але також і в мирні для Церкви часи були сильні духом подвижники, які вели переможну боротьбу з ворогом силою Хреста – такі, як бл. Григорій, Єпископ Неокесарійський, про якого ця розповідь.

2. Пустельник Григорій стає Єпископом Неокесарійським

У пустелі гір знаходив він мир і радість творчості, і в той час, коли душа його повністю поринала в цю блаженну радість і прагнула життя досконалого, слава про нього поширилась у багатьох містах. Саме тоді від праці в житті тимчасовому перейшов до вічного спочинку Єпископ Неокесарії. Тож клерики зібралися і прийшли до Григорія Назіанського з проханням дати їм пастиря на місце спочилого. “Господь турбується про вас і Він дасть пастиря вашому стадові згідно зі Своєю волею”, – відповів Григорій Назіанський і відпустив їх з миром. Бл. Григорій, святитель Божий, одразу ж віддався всепереможній мо-

литві. Він став на коліна і молився: “Господи, всемогутній Боже! Тобі належать Небо і ангели у ньому, перед Твоїм саявом схиляються херувими, перед твоєю величчю тремтять серафими, Ти створив всесвіт і розташував у ньому світи; Ти, мій Господи, що врятував Церкву Своєю дорогоцінною кров'ю, – вибери Своєму стаду пастиря за Своєю волею”.

І коли він так молився, зійшов на нього солодкий і приємний сон, і почув він голос, який говорив: “Не вибирай нікого на це служіння, окрім пустельника Григорія”.

“Але хто скаже мені, де шукати Григорія? – запитав він у Господа. – Адже постійного місця перебування він не має. Та й хто може наздогнати орла, котрий розкинув крила і ширяє у високості?”

“А ти поклич клериків, – знову почув він голос, – і візьми в руки Святу Євангелію, і ввійди до Божого вівтаря, в святе місце відкуплення, і промов там його ім'я і признач його Єпископом хоч би й за його відсутності. А вже Я наздожену орла і приведу його звідти, де він перебуває. Бо знаю всіх птахів небесних, і дикі мешканці полів також Мої”.

І почувши це, Єпископ Григорій покликав клериків, як йому було сказано, привів їх до вівтаря і сказав: “Тут промовляємо ім'я пустельника Григорія, якого Бог вибрав на єпископський престол у місті Неокесарії. І промовивши це, благословив їх і відпустив з миром.

3. Григорій відвідує Назіанз і приступає до єпископського служіння

І Бог, який у всі часи творить чудеса через своїх святих і турбується про весь рід людський, послав одного з вогняних ангелів, які служать славі Його, на гору до Григорія, і повелів сказати йому: “Ти повинен стати святителем Божим у місті Неокесарії! Тож іди туди і приступай до служіння. Але спочатку піди в місто Назіанз і прийми благословення від обранця Божого Григорія, а відтак з миром іди в своє місто”. Почувши це, він сказав: “Ти, Господи, все тримаєш у владі Своїй, тож знаєш, що рабу Твоєму не треба марної слави; та коли Ти так хочеш, Господи, нехай буде воля Твоя як на Небі, так і на землі”.

І прийшовши в місто Назіанз, повідомив Єпископу Григорію те, що ангел сказав йому. Григорій затримав його у себе, аби розповісти про тайни Божі, які сталися з ним, а відтак благословив його і відпустив у світ.

Коли ж вибранець Божий Григорій зійшов у місто, то побачив, яку шану віддають городяни ідолам, і, побачивши це, гірко заплакав і почав молитися: “Господи Боже, творче і охоронче створінь! Так, як зіслав Ти учням Своїм, апостолам, Духа Святого, Паракліта, і просвітив їх Своїм пізнанням Істини, – яви чуда і в наші дні і дай нам збагнути через Св. Письмо сокровенні Тайни Твоєї віри!” І відразу ж на стіні проступили літери: “Три Особи – Отець, Син і Дух Святий – за божественною своєю природою єдині”.

Тієї ночі Григорій заснув і побачив уві сні юнака, який тримав у руці книгу – то був Іоан Євангелист, син Заведєя. Поруч у

дорогоцінних шатах стояла Марія, Мати Господа нашого. І вони сказали йому: “Запам’ятай те, що бачиш зараз. А бачиш ти віру, яка явилась із Неба. Тож іди і проповідуй народам”. І він навчав їх безперервно вдень і вночі.

4. Обман юдеїв, їхнє покарання і милосердя Григорія

Пробувши у них якийсь час, вирішив він відвідати свою дієцезію. І коли йшов він сво-

єю дорогою, побачили його два юдеї і вирішили обманом отримати від нього милостиню. І домовились, що один з них удаватиме мертвого, а другий буде над ним плакати. Коли ж Григорій наблизився до них, той, що плакав, кинувся йому до ніг і сказав: “Прошу тебе, пане, пожалій мене.

Ми йшли своєю дорогою, і ось цей мій товариш помер. Вділи мені скільки потрібно для його похорону”. Тоді Григорій відрізав половину свого

плаща і накинув на нього, і відразу вийшла душа його з тіла. І брехня юдеїв виявилась.

Коли Григорій був уже далеко, до щойно померлого юдея підійшов його товариш і сказав: “Досить уже лежати! Ми отримали свою милостиню, тепер можеш вставати”. Але коли побачив, що той дійсно помер, наздогнав бл. Григорія і промовив: “Май милосердя, пане, учню Христовий”. І розповів йому, як прийшов до обману. “Через бідність свою таке він вчинив. І так, як твій Господь, пане, виявив ласку до нашого негідного народу, прояви милосердя до того бідака, бо він має жінку і дітей, які на нього чекають”. І коли чоловік Божий почув це, то повернувся з ним на місце, де лежав померлий, і з такими словами звернувся до Господа: “Христе, Спасителю світу! Так як Ти добровільно зійшов у царство мертвих, щоб Адама, створеного на подобу Твою, звільнити від тління і від гріха його переступу, вчиненого в Едемі, та вивів його з полону смерті; так, як Ти, Господи, покликав Лазаря, і смерть винесла його і поклала перед Тобою, – так і тепер, Господи, змилосердися над цим юнаком і накажи душі його повернутися в тіло”. Коли ж Григорій закінчив свою молитву, узяв юнака за руку і промовив до нього: “Тобі, душе, створена Богом, я наказую в ім’я Господа Ісуса Христа: повернися на своє місце і знову перебувай в своєму тілі, як і раніше була в ньому”. І відразу підвівся юнак, і кожен, хто там був, прославив Бога за чуда, які Він здійснює для людей через Своїх вибранців. А ці юдеї, не зволікаючи, охрестились і стали монахами.

5. Вигнання демона, що передрікав, і навернення поганського жреця

І сталося: якось бл. Григорій завітав у поганське місто і, побачивши ідолське капище, вирішив заночувати в ньому. Всю ніч він безперервно молився, тож ідол, якого вшановували погани, змушений був покинути капище. На світанку покинув капище і бл. Григорій. Коли ж поганський жрець розпочав своє звичне служіння в капищі, ідол, якому він поклонявся, не міг явитися йому. Але жрець продовжував молитися і плакати, і тоді ідол явився йому і сказав: “Григорій, учень Христа, помолився тут і вигнав мене звідси, тож я не можу сюди повернутись”. “А якби Григорій дозволив тобі знову оселитись тут, ти б оселився?” – запитав жрець і демон відповів: “Так”. Тоді жрець пішов до бл. Григорія і сказав йому: “Якщо ти накажеш богові, якого вшановують мешканці цієї країни і якого ти вигнав, повернутися на своє місце, я стану на місце Бога, якого ти проповідуєш”. Почувши це, Григорій узяв дощечку і написав на ній: Григорій, учень Христа, ідолу: “Повернися на своє місце”. Жрець узяв дощечку, повернувся в капище і поклав її там. І відразу ж явився ідол, і спитав його жрець: “Ти повернувся сюди, бо отримав наказ?” “Так”, – відповів ідол. “Отже, Григорій сильніший від тебе, якщо ти підпорядковуєшся його наказу?” – знову запитав жрець. І відповів йому демон: “Ми не можемо не підпорядковуватися силі Хреста, бо йому підпорядковані легіони й ангелів, і людей, і демонів”. “Але якщо учень настільки сильніший від тебе, то який тоді його учитель?” – сказав жрець. – Тому я повинен

піти, щоб служити тому, хто більший за тебе”. І покинув демона, і пішов до бл. Григорія, і став його учнем.

6. У жреця викликає сумнів розповідь Григорія про мученицьку смерть юнака

І сталося якось: коли Григорій сидів і пояснював Св. Письмо, раптом почав до чогось прислухатися і поводитися так, наче б щось бачив очима духа. Жрець запитав: “Скажи мені, пане, що ти бачиш і до чого прислухаєшся?” “Я бачу, як саме зараз у місті свідчить юнак перед суддею і знищує диявола благістю Божою”, – відповів бл. Григорій. Тоді жрець попросив дозволу піти і подивитися, чи так воно насправді, аби утвердитися в вірі. Бл. Григорій порадив йому якою молитвою молитися і сказав: “Іди з миром, і Господь наш нехай іде з тобою”. І, не гаючись, пішов жрець у місто, і на власні очі побачив те, про що розповідав Григорій. Постало перед ним мучеництво того юнака, здійснене вогнем. І він вигукнув, вражений: “Благословенний Господь наш, що звільнив нас від панування ідолів через свого учня Григорія”.

7. Перемога жреця над демоном у лазні з допомогою молитви Григорія

І була в тому місті лазня, але сильний демон жив у ній, і лише з третьої до дев’ятої години дозволяв людям заходити до неї. Якщо ж хтось наважувався зайти туди в інший час, живим звідти вже не виходив. Але жрець втомився далекою дорогою і вирішив не чекати встановленого демоном часу, а зайти і помитися. “Та чи ж ти, чоловіче, хочеш своїй

смерті?” – застерігав його власник лазні. Але жрець знав молитву бл. Григорія і надіявся на її силу, тож сміливо увійшов до лазні. Коли демон побачив його, то завив і, потрясши дверима так, що мало не впала лазня, промовив: “Чоловіче! Жертовне м’ясо ще між твоїх зубів, а ти вже так наважуєшся зневажати мене! Однак я не можу причинити тобі зла, бо молитва бл. Григорія супроводжує тебе”.

Повернувшись до бл. Григорія, колишній жрець розповів йому все, що з ним трапилось у лазні.

8. Відвернення ріки Лика від міста, якому вона загрозувала

А було в тій країні місто, через яке протікала ріка, яка часто розливалася і спричиняла великі пошкодження. Була вона такою бурхливою, що місцеві мешканці називали її “вовком”. Почувши про чуда, які здійснює Господь руками бл. Григорія, звернулися вони до нього з таким проханням: “Змилосердися над нами, пане! Місто, в якому ми живемо, розташоване в гарній місцині, але ріка, що протікає через нього, часто робить нам велику шкоду, відносячи наше майно і нашу худобу; вона руйнує наші будинки і забирає їх разом з людьми, які в них живуть. Але як твій Господь, великий будівничий всесвіту, прийшов, аби відбудувати розвалене (Ез. 36, 36) і покинутим оселям дітей Адамових знову дати мир, так і ти, пане, можеш повернути мир місту, що зруйноване бурхливою течією ріки”. Почувши це, бл. Григорій вирішив піти з ними, а коли побачив яруги і великі пошкодження, які залишає після себе ріка, узяв свою патерицю і встромив її в землю в межах міста, кажучи:

“Звертаюся до тебе, німа природо, і до вас, річкові води, в ім’я Господа нашого Ісуса Христа, Бога всього світу, ви не повинні більше перетинати місто і причиняти йому хоч якусь шкоду!” І тієї ж миті забрунькувала його патериця і стала великим деревом, і щоразу, коли підступали до міста води і натрапляли на це дерево, змушені були повертатися до меж міста і робити заглиблення на південь від нього.

9. Блаженний Григорій осушує озеро, щоб примирити двох братів

Саме тоді помер у місті один заможний чоловік, залишивши після себе двох синів. Коли спадкоємці розділили все його майно, зосталося озеро, яке давало великий прибуток власнику, бо водилося в ньому багато різної риби. Отож через це озеро брати почали ворогувати, та так, що слуг своїх тримали озброєними і готувалися до боротьби один проти одного. Їхні друзі розповіли про це бл. Григорію, і чоловік Божий, не вагаючись, пішов до них аби їх примирити. “Адже ж ви брати, – промовив до них, – то чому даєте втіху дияволові? Нехай один з вас сплатить другому половину вартості озера”. Але брати на його пропозицію не згодилися. Тоді блаженний повів їх до озера і ось що сказав: “Люди, чому ви сперечаєтесь за те, що вам не належить? Води належать Богові, і це озеро також. Або ви помиритесь негайно, або я покажу вам, що озеро не належить жодному з вас”. Але брати сказали: “Ні!” Тоді бл. Григорій розпростер свої руки над водами і сказав: “Води, підвладні Христові! В ім’я Господа нашого Ісуса Христа, за наказом якого ви зібрані в це

місце, іменем Ісуса Христа наказую вам зникнути з цього місця, і нехай вас поглине безодня землі, щоб через любов до вас не нищилася подоба Бога (тобто людське тіло)”. І відразу ж висохли води, і дно озера стало видимим. І бл. Григорій запитав братів: “Бачите тепер, що води належать не вам? Адже ви не могли наказати їм залишитися в цьому озері”. І брати помирилися і розійшлися.

10. Ковалю Олександра обирають Єпископом

У тій країні було маленьке місто, також підпорядковане єпископській владі Неокесарії. І коли, стомлений працею свого життя, відійшов у вічність єпископ цього міста, місцевий клір звернувся в Неокесарію з проханням дати їм нового пастиря. Прийшовши до Григорія, вони запропонували йому список імен, на які варто звернути увагу. І було в тому списку ім’я чоловіка, який мав багато недоліків, але його рекомендували через багатство. Коли ж список був публічно зачитаний, один з клериків, вражений несправедливістю, промовив: “В такому випадку нехай стане Єпископом коваль Олександр!” Бл. Григорій, почувши це ім’я, збагнув, що воно промовлене не випадково, і, відпустивши клір, розстелив свою мантию перед Господом, схилив коліна в молитві і сказав: “Господи Боже, Ти, Котрий до початку всіх часів створив землю і Небо, Ти, що не проминаєш з поколіннями і не змінюєшся з часом, не зникаєш, як дні; Ти, що завжди Той Самий, ще й до початку світу, і небо, і земля, і заглибини з повітряним простором, мов долоні перед Тобою чи краплі води. І сьогодні,

Господи, творче всіх людей, зvoli вибрати собі за Єпископа того, хто бажаний волі Твоїй". Коли ж він закінчив свою молитву, почув голос з Неба: "Нікого ти не повинен призначати Єпископом, окрім коваля Олександра". "Але хто покаже мені цього чоловіка?" – запитав Григорій. І знову почув він Божественний голос з Неба: "Нехай приведуть до тебе чоловіка, який з ним працює – від нього ти зможеш довідатися про всі його чесноти". Коли ж той чоловік прийшов, Григорій звернувся до нього з такими словами: "Скажи мені, брате, хто такий Олександр, що працює з тобою, і яка він людина?" "Він заробляє 150 нуммусів у день, – відповів помічник коваля, – але не бере з мене більше 50 нуммусів, і на ці гроші купляє трохи хліба, а те, що залишається, роздає бідним. М'яса він не їсть і вина не п'є, ще ніхто не бачив, аби він мився в лазні, а те, що з'їдає після роботи, вистачає йому до наступного вечора. Коли ж він говорить, то з його мудрістю не може зрівнятися жоден зі світських філософів". Почувши це, бл. Григорій сказав помічнику коваля: "Брате мій, зроби все, аби привести його сюди. Навіть якби задля цього тобі довелося схитрувати".

Тож, повернувшись додому, помічник сказав Олександрові, що у них недостатньо заліза, і що вони мусять піти за ним у Неокесарію. Так привів він Олександра до Григорія. І хоч Олександр намагався прикинутися дурником, внутрішнім зором

Григорій побачив, що обличчя його сяє, як ранкова зоря. "Ось чоловік, душа якого осяяна світлом небесної слави", – з такими словами звернувся він до народу, а Олександрові сказав: "Закликаю тебе Тим, Хто килими Неба простелив і на них спорудив престол Своєї слави, і поселив там

на служіння Своєї величі ангелів вогню і духу; закликаю тебе Тим, Хто землю на водах створив і зробив її оселею для людини; закликаю тебе Тим, Хто руки Свої розпростер на хресті і відкрив землі Істину, – не приховуй своєї справжньої суті, бо я хочу бачити тебе таким, який ти є для Бога: якщо ти мудрий, то мудрим, якщо нерозумний – то нерозумним". І

настрахався Олександр цього заклинання, і промовив: "О пане, навіщо тобі так випробовувати раба твого? Адже, наскільки це було в моїх силах, Бог був для мене метою мого пізнання". Тоді Григорій спитав: "Скажи мені, звідки ти і чим займаєшся?" "Був я сином Максиміліана з Риму, – відповів Олександр. – Коли ж мій батько помер, я довго думав, як мені наблизитись до Бога. І зрозумів, що для душі, яка любить Бога, нама нічого кращого, як жити бідно. Збагнувши це, я розпродав усе майно, яке батько залишив мені у спадок: золото, срібло, коштовний одяг, землю – і гроші роздав бідним, а сімсот рабів, якими я володів, одного дня відпустив на свободу. І Христос, мій Господь, Той, Хто знає всі наміри і думки людські, відкрив твоїй святості, що я розповів тобі все це не для того, аби похвалитися, а тому, що я злякався заклинання". "Але чому ти прикинувся дурником?" – продовжував розпитувати Григорій. "Та тому, що я зрозумів, що світ замінив любов жорстокістю і немилосердям – сьогодні люди тебе шанують, а завтра зневажають, сьогодні прославляють, а завтра засуджують: я побачив, що люди прагнуть слави, матеріальної вигоди і влади – тому обрав для себе бідність, щоб через неї перемогти диявола. Бо коли розбійники нападають на людину і бачать, що у неї нічого немає, – навіть вони поділяться з такою людиною.

Бл. Григорій був вражений цим зізнанням і промовив: "Слава Тобі,

Господи, що подарував світові такий скарб у земній оболонці, бо це Дух Святий перебуває в одному з вибраних Твоїх". І призначив Олександра Єпископом, промовивши: "Іди, брате мій, і паси вірне стадо Христове". І коли народ почув, як мудро новий Єпископ пояснює Слово Боже, згадав про страх Божий і почав прославляти Господа за мудрість, яку він подарував людям.

А, відпускаючи Олександра на служіння єпископське, подякував блаженний Григорій Господу і сказав: "Слава Тобі, Боже! Як багато святих маєш Ти в світі, і світ про них знає, бо вони для світу – ніщо, але великими постають в очах Твоїх". Залишившись сам, Григорій зібрався з думками своїми, щоб вилити їх перед Богом в єдиному пориві. "О Господи, Боже мій", – зі слезами на очах говорив він, – Ти створив землю і вона існує до кінця світу, Ти дав життя ангелам і людям, і диким тваринам, що водяться в пустелях, і птахам небесним, що з розпростертими крилами нагадують Твій Хрест і відважно ширяють у високості, і риbam, що плавають у глибинах морських і не захлинаються бурхливими водами, і колись Твоя воля була на те, Господи, що народ Свій вибраний протягом сорока літ годував у пустелі хлібом, не спеченим руками; і далі, коли благодать Твоя зійшла на рід дітей Адамових і зробила видимими приховані сили землі, і Ти п'ятьма хлібинами нагодував сім тисяч людей в пустелі, та ще й на вечерю залилось їм 12 кошиків, – і нині, Господи, дякую Тобі, що Ти, Котрий усім істотам даєш усе необхідне, прислав мені Олександра, аби навчити мою бідну душу смиренню".

11. Блудниця обмовляє Григорія, її покарання і помилування

Коли ж бл. Григорій закінчив свою молитву, стомлений і знеможений, заснув тихим сном. І побачив чоловіка, що стояв праворуч. І той чоловік сказав йому: "Будь мужнім, Григорію, бо багато тобі доведеться витерпіти через своїх ворогів, але ти переможеш у цій боротьбі, а вони опиняться в ямі, яку копають для тебе". І прокинувся він, і подякував Господеві за це видіння. А ворог праведності, який справіку переслідує людей, побачивши, що бл. Григорій привів тисячі неокесарійців до справжньої віри, вирішив закидати його стрілами зла і навчив рабів, як їм обмовити Григорія. І ці грішні учні, йдучи за порадою учителя, покликали блудницю і запропонували їй узяти двадцять золотих і, коли Григорій сидітиме зі старійшинами міста, підійти до нього і промовити: "Заплати мені за ту ніч, яку ти провів зі мною". Отож блудниця взяла гроші, і, коли Григорій, ні про що не здогадуючись, пояснював народу слово Боже, а його архідиякон стояв поруч із ним, підійшла до них і промовила: "Заплати мені за ніч, яку провів зі мною". Григорій дуже здивувався, почувши це, а Стефан, його архідиякон, сказав: "Я не розумію, про що ти говориш, доню моя". Вона ж, прийнявши його за Григорія, продовжувала вимагати плату за проведену з нею ніч, називаючи Стефана Григорієм. Тоді весь народ побачив, що це велика брехня, а Стефан звернувся до блудниці з такими словами: "Чому уста свої віддала ти на служіння сатані, щоб через них він обмовив раба Божого? Не інакше, як ти у спілці з дияволом. Чому пристала ти до цих без-

божників і хотіла облити брудом безгрішне сонце? Чому підняла ти руки свої, щоб кинути камінь на Небо, забувши, що через твою праматір Єву втратив щастя в Едемі Адам? Чи ж не сестра твоя, дружина Самсона, щоб догодити філістимлянам, зв'язала назарянина і зробила його посміховиськом перед своїм народом? Чи ж не ти насміялася з Христа, Який відпустив вину Адамові, і відреклася від Нього перед Пилатом?..." Коли Стефан замовк, Григорій сказав йому: "Заплати цій жінці, скільки вона вимагає, і нехай іде геть, щоб не відволікала нас від Божого Слова, і щоб я не затримував плати пригнобленому" (пор. Як. 5, 4). І сталося: коли вона взяла в руки гріховні гроші, демон, яким була вона опанована, кинув її на землю. І, побачивши це, пожалів її Григорій, і розпростер руки свої над демоном, і промовив: "Слухай, нечистий духу! Ти підпорядкований Христу, і я також служу Христу. В ім'я Господа нашого Ісуса Христа, вийди з цієї жінки, не заподіявши їй шкоди". Демон відразу ж покинув блудницю, і вона одужала. Григорій наказав їй нікому не розповідати про змову його ворогів і відпустив її у світ.

12. Юнак обмовляє Григорія

Якось, коли Григорій стояв і навчав народ, один юнак вигукнув з натовпу: "Не бійтеся, люди! Не зі своєї волі промовляє Григорій. Я бачу праворуч від нього того, хто вчить його, що він повинен промовляти". Почувши це, Григорій сказав: "Цей юнак опанований демоном", і відразу ж демон кинув юнака на землю. Тоді Григорій попросив зняти свиту, що була на плечах юнака, дмухнув на неї і, накинувши на

хлопця, промовив: “Не я наказую тобі, а Христос – Той, Котрий вигнав тебе з біснுவатих, переселив у свиней і кинув у море (пор. Мт. 8, 37) – вийди з цього юнака!” Коли демон почув ім’я Христа, вигукнув: “Горе мені через Ісуса, горе мені через учнів Його, які тут виганяють нас з кожного створіння і кидають до лютого вогню пекельного через ворожнечу, яка постала в Едемі між прародичами нашого роду і прародичами роду людського”. Після цих слів він вийшов з юнака і щез. А юнак, одужавши, промовив: “Тепер я не бачу чоловіка, який стояв біля Григорія і вчив його, що він повинен промовляти”. А демон востаннє озвався з піднебесся: “Піду до поганського царя, і він помститься за мене Григорію”.

13. Гоніння на християн і втеча Григорія

У ті часи, коли Церква Божа переможно поширювала віру, ворог, який від сотворіння світу не дає спокою людині, розпочав гоніння на християн. До країни наближався надісланий тираном суддя, який ніс з собою погрози і прокляття всім, котрі любили Христа. Коли Григорій побачив, яка небезпека загрожує Церкві, зажагнув прислужитися їй мученицькою смертю, але подумав, що залишить стадо своє напризволяще, і прийде вовк, і знищить його. Тоді з такими словами звернувся до Господа: “О Господи, Котрий на ослі в’їхав до Єрусалиму, десниця Твоя розпростерла Небо, але Ти смиренно зійшов у світ і, дозволивши себе розп’яти на хресті, добровільно прийняв страждання і смерть за нас – тож змилося над стражданнями раба Твого і скажи

мені, що маю чинити, щоб була на те воля Твоя”. І відразу почув він голос: “Збирайся, візьми народ свій і втікай у пустелю, і переховуйтеся там, поки припиниться гоніння”. І, не гаючись, зібрався бл. Григорій, узяв із собою Церкву і пішов у пустелю.

14. Чудесне спасіння Григорія та його диякона

Коли ж суддя довідався, що сталося, наказав він своїм слугам наздогнати Григорія і привести його. Але так трапилося, що коли вони біля печери натрапили на нього і на колишнього жреця, що став його учнем, то подумали, що це дерева, а не люди. І, повернувшись до судді, сказали йому: “Ми обшукали всю пустелю, зазирали в печери, ущелини і прірви, але нікого не знайшли, окрім двох дерев, що росли біля печери”. Та деякі з тих слуг, котрі таємно вірили в Христа, збагнули, що то було чудо, і прославили Бога.

15. Повернення Григорія, його успішна діяльність і смерть

Невдовзі після цього помер цар, який переслідував християн, і в державі запанував спокій. Григорій і весь народ Божий повернулися до своєї Церкви. І побачив Григорій, що в місті залишилось не більше 17 невіруючих, і, звернувшись до Господа, сказав: “Дякую Тобі, Господи, за все, адже, коли Ти привів мене в це місто, я знайшов в ньому лише 17 віруючих, а нині тут залишилося тільки 17 невіруючих. Прилучи їх разом з їхніми братами до Твого стада, Христе!” І після цього блаженний покинув цей світ страждань і відійшов переможно до Господа. Нехай після його мо-

литв царює милосердя на землі і над її мешканцями на віки віків. Амінь.

Заклинання св. отця нашого ієрарха і чудотворця Григорія на духів нечистих

Споконвіку було Слово, і з Богом було Слово, і Слово було Бог. З Богом було воно споконвіку. Ним постало все, і ніщо, що постало, не постало без нього. У ньому було життя, і життя було – світло людей. І світло світить у темряві, і не прийняла його темрява (Ів. 1, 1-5).

На вас, духи нечисті, духи лукаві, поріддя безсоромне, гидке, корінь облуди, початок беззаконня, дерево гріха, страво вогню, на вас, лукаві демони, що насолоджуєтеся запахом жертвовного диму, діти диявола, вороги створіння Божого, ви, котрі літаєте під небесами, в повітрі, в ефрі, ви, присутні на землі, і в її глибинах, і в горах, в лісах, на кладовищах, на дорогах, ви, котрі ховаєтесь в ущелинах скель, у гаях, пустелях, в затінку дерев і рослин, ви, що водите людей манівцями, тягнете під воду, сидите вріках і блукаєте прірвами, підстерігаєте на дорогах і в темних місцях, оселяєтесь у лазнях і звідусіль нападаєте, ви, демони лукаві, засуджені на вічну кару, на муки люті вогню пекельного – на вас і на поріддя ваше безсоромне і страшне – не на вид, не на образ, не на створіння Боже... Забороняє вам Бог вічний, Котрий знає потаємне, невидимий, нетлінний, невимовний, незбагненний, безначальний, єдиноначальний, нероджений, рожденний, вічний, незмінний, безсмертний, Бог, світло недосяжне, Яке ніхто з людей не бачив і бачити не може (1 Тим. 6, 16). Він наказує вам –

духам нечистим, Бог, Котрий царює, Господь володарюючих, Будівничий всесвіту, Творець усього, Володар душ, Той, Хто створив людей, хто має владу над життям і смертю, Той, Хто карає і зцілює, опускає до брам пекельних і підносить, від гордих відвертається, а смиренним дає благодать (Притч. 3, 34), Творець усіх архангелів, цар усіх сил, що створив Небо і землю, місяць і зорі, гори і пагорби, джерела і прірви, що дерева зробив плідними, тварин – рухливими, птахів – літаючими, Той, Котрий нечистивих і гордих знищив потопом, а праведного Ноя врятував, Адама за непослух вигнав, а розбійника за смирення в рай узяв, Авеля прийняв і Каїна прокляв, ангелів, що збунтувалися, в морок пекельний кинув, Содом і Гомору знищив, а Ніневію, що покалася, помилував, Лота порятував, а дружину його, котра зневірилася, перетворив на соляний стовп, Авраама збагатив й Авімелаха покарав, Якова полюбив й Ісаака зненавидів, Ісаака за обітницею як жертву живу прийняв, Йосипа зберіг і єгиптянку присоромив, Мойсея і його народ порятував, а фараона і Ваала знищив – Ним закликаю вас, духи нечисті, Богом, Котрий гляне на землю – і вона здригається, доторкнеться до гір – і вони димлять (Пс. 103, 32), – Ним закликаю вас, духи нечисті, безсоромні, Богом, перед яким тремтять усі створіння, Який дощ і блискавку посилає на землю, дає траву худобі і збіжжя людям, щоб мали вони у свій час поживу. І коли дає їм, вони збирають, як розтуляє руку Свою, вони насичуються благом (Пс. 104, 27-28). Отож силою цією я наказую вам, духам нечистим, і тим, котрі вас

слухають, – вийти з цієї людини і не повертатися більше; і не кажіть, що виганяє вас людина, бо я, грішний і смиренний, безсилий перед Богом моїм; я – земля, я – порох, я вигнаний Словом. Але благодать дається синам людським, котрі вірують у Нього. Бо це Він сказав учням Своїм: духів виганяйте, прокажених очищайте. Це Він наказує вам, духам нечистим, вийти з цієї людини, з кожного члена його – з голови, чола, вух, очей, брів, носа, ясен, зубів, губ, язика, хребта, легень, горла, шиї, ключиць, рамен, спини, м'язів, передпліч, рук, пальців, грудей, сосків, серця, шлунка, печінки, селезінки, нирок, жовчного міхура, ребер, реберних хрящів, черева, пупа, лона, стегон, гомілок, колін, ступнів, пальців на ногах, нігтів, волосяного покриву, від голови до ніг, від правого боку до лівого, і від внутрішніх органів до зовнішніх, кісток, ребер, мозку, сухожилів, від усього тіла. Заклинаю вас, зореподібні, глухі, німі, безсоромні, ви, що призводите до божевілья, викликаєте сльози і лють, стискаєте серця, призводите до паралічу, вбивства, оціпеніння, викликаєте привидів, лякаєте, навіюєте тугу, штовхаєте в могилу. Нехай не зустрінесться з вами ні в їжі, ні в питті, ні в сні, ні в бадьорості, ні в праці, ні у відпочинку, ні у пробудженні, ні у будь-якому вході і виході, ні в одяганні, ні в роздяганні, ні вночі, ні в день, ні вранці, ні в полудень, ні ввечері, бо я не молюся вам ані в звертаннях до вас, ні в кадінні, ні у вині, ні в ладані, ні в кровопролитті, а молюся в кріпкому і живому; бо слово Боже живе і кріпке, це вістря меча двосічного, що розділяє душу і тіло,

що знає всі думки і наміри серця людського, і тому, що немає істоти, затаєної від Нього, усе оголено і відкрито перед очима Його. До вас звертаюся, духи нечисті і слово оце кине вас у вічний вогонь. Тож пам'ятайте про суд, що чекає на вас, і не опирайтесь божественному слову, аби і в цьому не було вам виправдання, коли кажете: “Ми не чули імені Твого названого і відступились, владико”. Закликаю вас, духи нечисті, Ісусом Христом, Спасителем усіх, Сином Божим Єдинородним і Ангелом великої ради від Отця народженим перед усіма віками, що створив усе видиме і невидиме, що з лона Діви прийшов і зцілює всяку немічність і всяку хворобу, що переміг вас і кинув у море. Ви ж, що від Нього втікаєте і кидаєтесь у прірву, запитуєте Його: “Що мені, та й Тобі, Ісусе, Сину Всевишнього Бога? Заклинаю тебе Богом: не муч мене!” Ним закликаю вас, духи нечисті, Котрий був провідником за Понтія Пилата, був зраджений і виданий катам на бичування, і розп'ятий і похований, воскрес третього дня і явився спочатку Марії та Марті, потім учням Своїм, зійшов на Небо і сидить праворуч Отця, і прийде зі славою судити живих і мертвих, а Його царству не буде кінця. Він бо послав учнів Своїх проповідувати це слово всім народам і хрестити вірних в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, щоб вигнати вас із роду людського і змусити вас не наближатися до храму цього, і закликанням оцим очиститися від усякого сатанинського впливу і зцілитися, і відродитися водою і Святим Духом, бо належить поклоніння і слава Отцю, і Сину, і Святому Духу. Амінь.

РАДУЙСЯ, МАРІЄ!

РАДУЙСЯ МАРІЄ

(Нашій Небесній Матері, об'явленій на Закарпатті, у Джублику)

Через гори Українські ішла Божа Мати
На Джублику зупинилась,
Щоб нам помагати.
А пташата щебетали – вітерець леліє.
І смерічки шелестіли: “Радуйся, Маріє!”

До Джублика біжать діти набрати водиці,
Аж тут бачуть Дивну Паню,
Як з Неба зірницю.
Посміхнулась Світла Пані – вітерець леліє
І листочки шелестіли: “Радуйся, Маріє!”

О не бійтесь, милі діти, я є Божа Мати,
Що прийшла від Сина Свого
Вкраїну підняти.
І так мило посміхнулась – вітерець леліє,
А дівчатка заспівали: “Радуйся, Маріє!”

Зупинилась я в Карпатах, тут біля водиці,
Щоб Вас діти залучити
В свої помічниці:
Запросіть людей багато – хто любить Марію,
Щоб всі разом заспівал: “Ти – наша Надія!”

Йдуть стріяни і львів'яни, їдуть з Коломій;
Хоч ми грішні діти Твої,
Та все ж не чужії.
Посміхнулась Божа Мати – вітерець леліє,
І всі разом заспівали: “Радуйся, Маріє!”

О Маріє – наша Мати, післана від Бога.
Твоя вервиця святая – наша Допомога.
Скільки є на ній зерняток – стільки Тебе просим:
Радуйся Надіє наша! –
Разом всі голосим.

Не лишай нас, дітей грішних,
Добра, любя Мати,
Випроси у Сина свого, щоб нас об'єднати.
Гей, Карпати, усміхніться, вклоніться Марії,
І всі разом заспіваймо: “Радуйся, Маріє!”

(Стріяни своїй Небесній Ненці).

